

MARANATA!

Du vår Herre kom!

ETT MIDNATTSROP I ÄNDENS TID

*Drag med hast
genom landet!*

Sid 29-30

Pingstpastor Sten-Gunnar Hedin sida vid sida med kyrkliga dignitärer i bön inför den helgonförklarade Birgittas relikier.

"De bytte ut Guds sanning mot lögnen och tog sig för att dyrka och tjäna det skapade i stället för Skaparen..."

Rom 1:25

Sid 2-3, 8-9, 24-25

UR INNEHÅLLET**LEDARE****Kristenhetens identitetskris** 2**PREDIKAN****Guds rike är svaret** 4**Jesus och bara Jesus** 26**MISSION****Det är vila i att göra Guds vilja** 12**ARTIKLAR****Fly för ditt livs skull** 8**Surdegen** 10**I livets tjänst** 16**Se till att du gör efter...** 20**Drömmen om församlingens...** 22**Tidningen MARANATA!****ANSVARIG UTGIVARE****Stina Fridolfsson**

stina.fridolfsson@maranata.se

REDAKTION**Ulla Näsholm**

ulla.nasholm@maranata.se

Mikael Eliasson

mikael.eliasson@maranata.se

Berno Vidén

berno.viden@maranata.se

Paulus Eliasson

paulus.eliasson@maranata.se

OMSLAGSFOTO**Mikael Eliasson****Göran Billelsson/Pressens Bild****ADRESS**

Bällstavägen 100

Box 201 34

161 02 Bromma

Telefon: 08-98 56 83

Telefax: 08-98 21 39

INTERNETHemsida: www.maranata.seE-post: info@maranata.se**SPRIDES FRITT!**

Gåvor till tidningen och litteraturmissionen, Pg 495 46 24-5,
Bällsta Media Center.

Meddelande om adressändring sker
skriftligt till redaktionen.

TRYCK**BMC Tryck & Förlag**

Bromma 2003

ISSN 1404-6474

Tidningen MARANATA! utges
6 ggr/år av Maranataförsamlingen
i Stockholm.

©MARANATA!

För tillstånd att använda material,
kontakta redaktionen.

Kristenhetens identitetskris

Alla vet att pingströrelsen idag har föga gemensamt med sina egna rötter. Istället för trampas väckelsens ursprungliga värden och genom rörelsens nuvarande administratörer banas aktivt väg för djupare gemenskap med romersk katolicism.

Skökan i Uppenbarelseboken är detaljrikt beskriven för att ingen ska behöva gå i ovisshet om vem hon egentligen är och vad hon representerar. Kopplingen till Romerska Katolska Kyrkan har under åren varit självklar och entydigt förkunnats av svensk frikyrklighets företrädare. Pingstväckelsens **Lewi Petrus** skrev varnande i väckelseorganet Evangelii Härold redan 1927 om hur "...denna sköka, vars händer dryper av blod, denna hemiska kyrka, som har många millioner mäns och kvinnors blod på sitt samvete; denna samvetslösa påvekyrka är på väg att komma in i Sverige igen."

Den då unge och klarsynte föreståndaren för Filadelfia i Stockholm proklamerade i mycket varnande ordalag även följande:

"Det skall komma att visa sig vara pingstväckelsens stora lycka, att dess folk aldrig givit efter för alliansivrarnas ofta hänsynslösa påtryckningar. Den dag, vi stryka flagg inför dessa påtryckningar, har pingstväckelsen fått sin dödsdom. Den kan icke leva sitt liv tillsammans med katolska villfarelser och bibelkritik. Därför bör den heller aldrig göra gemensam sak med de moderna allianssträvandena.

Vi vet av Guds ord, att avfallet skall bli stort i den yttersta tiden, men att det på så kort tid skulle få en sådan makt över en så mäktig andlig rörelse som frikyrkorörelsen i Sverige, det har troligen ingen kunnat tänka sig. Må Gud bevara sitt fria folk från att följa med i utförsbacken!"

Så sent som 1975 ger Pingströrelsen ut storsäljaren Tidens Tecken av **Thoralf Gilbrant** där katolicismen skärskådas och även då proklamerar med rätta följande:

"Som religiöst system är katolicismen utan tvekan det allra värsta som någonsin existerat på denna jord, både inom och utanför kristenheten. Det är ett villfarelsens system som har lett miljoner av människor till evig förtappelse, och Romkyrkans historia är

den blodigaste förföljelsehistoria som denna värld känner till. Detta är sanningen om den kyrka, som Nathan Söderblom, den ekumeniska världsrörelsens fader, kallar för den mest storstilade organisation som någonsin har existerat"

Filadelfiaförsamlingens nuvarande föreståndare **Sten-Gunnar Hedin** poserade nyligen i Vadstena fräckt sida vid sida tillsammans med vältränade helgondyrkare såsom romerska kyrkans kardinal och biskop, inför ett av katolikernas högheliga föremål för tillbedjan; den helgonförklarade spiritisten Birgittas påstådda relikier. I ursäktande ordalag får Hedin sedan, med Nya Dagens hjälp, skamlöst försvara tilltaget med att inte kalla sin avancerade tillbedjan för avgudadyrkan utan vördnad. Hedin är uppenbart starkt påverkad av Roms sätt att i ekumeniska kretsar fördunkla avguderiet.

Förvånande i sammanhanget är att denna av skökovinet uppenbart berusade pingströrelsens företrädare inte ifrågasätts från sin egen hemförsamling. En och annan protest har man, för att lugna medlemmarna, tvingats publicera i sina olika organ, men då på debattsida. Ändå är det senaste tilltaget enbart ett litet steg i en lång utveckling där Hedin berusad och förblindad av skökokyrkans glans tillsammans med pingstfolket ödesdigert förs likt marionettfigurer rakt in i påvefamnen.

Behovet av att uppleva katolicismens magiska tjusning tycks vara mycket utbredd bland många av kristenhetens ledare. Flertalet förkunnare har likt superartisten **Benny Hinn**, sverigeaktuell under Livets ords årskongress i juli, personligen uppsökt påvedömetts högsäte i Vatikanstaten för att erhålla styggelsens välsignelser över sina verksamheter från påvens egna händer. Självfallet kan en på Jesus Kristus troende människa inte på något sätt vara delaktig eller ge sin väl-

signelse till en dylik koppleriverksamhet, oavsett förevändningarna.

Bibelns budskap är oerhört radikalt och kompromisslöst angående henne ”som är moder till skökorna och till styggelserna på jorden.” Kyrklighetens ekumeniska strävanden om att bli ett, har i realiteten lett till att en boning och ett tillhåll för alla slags orena andar och vederstyggliga fåglar utsända från Rom beretts plats i dess vida grenverk. Budskapet från himmelen är: ”Dragen ut ifrån henne, I mitt folk, så att I icke gören eder delaktiga i hennes synder och fån eder del av hennes plågor.”

Guds församling på jorden är köpt för att tillhöra Gud. Inte enligt våra uppfattningar eller på våra villkor utan helt teokratiskt efter Hans eget ord. Där möter vi ett tydligt markerat renlighetskrav om att inte låta sig bortföras eller besmittas av allahanda främmande läror som målmedvetet söker pulverisera Guds ords grund som församlingens stödjepelare. Församlingen är således ett av Gud avskilt och för världen annorlunda folk med himmelen som hemvist.

Dragningarna till världen, anpassningen till kultur, nöjesliv och materialism, ja, orsakerna som bidragit till den identitetskris som idag är starkt rådande inom kristenheten är många. Den har gått så långt att man under årets Nyhemsvecka funnit det nödvändigt att genom ett speciellt framtage handlingsprogram diskutera och dramatisera sig fram till att återfinna pingstfolkets förlorade identitet. Nostalgiskt ska man blicka bakåt mot väckelsens tider motiverat med försöket att medlemmarna återigen ska profilera kyrkan, utan att det för den skull ska behöva föra med sig några konsekvenser för invant materiellt och religiöst medelmåttigt liv. Hur långt är man beredd att gå?

En av de främsta orsakerna till utarmning av församlingarnas identitet har bevisat sig vara statsbidragen.

Under Evangeliska Frikyrkans årskongress medgavs faran på ett sätt som tidigare ingen velat lyssna till: ”Privatkapitalism är lika farligt som bidrag från staten när det gäller att försörja oss” Från att tidigare värnat om bönemöten och bibelstudier som samlande livsnerv har i stället prioritet givits åt bidragsberättigad verksamhet, såsom musik, dramer, teater, konserter, konst och andra kulturella arrangemang och därmed flyttas världen rakt in i församlingens hjärta.

Hur är det möjligt att frikyrkans plattform kommit att bli en attraktiv jaktplats för talangjägare till världens underhållningsarenor? Nya Dagen hyllar **Bert Karlsson** och hans nyupptäckta stjärnor. Bert å sin sida prisar pingstesträderna för deras utomordentliga skolning av unga artister och tidningen bidrar på sitt vanliga sätt med att okritiskt skyffla ut unga frälsta människor i den bisarra nöjesvärlden, skolade och välsignade utav sina egna hemförsamlingar. Tidigare i år deltog Bert i RFSLs kongress i Jönköping där han dessutom emottog ett hederspris. Marknadskrafterna som förmodligen styrde honom dit spår att lesbiska artister kommer att sälja bra i framtiden.

De bästa artisterna upptäcks där artister inte borde finnas. De främsta skådespelarna hittas där teater inte borde förekomma. Kristet – profant, församling – värld, tillbedjan – avgudadyrkan, gränser raderas ut och identiteten förloras. Väckelsens pionjärer såg faran och bannlyste dramer, teater, rockmusik, skökoekumenik och andra faror från församlingslivet. I församlingen skulle Gudsmänniskor formas till att utgöra en protest mot världen men samtidigt erbjuda ett nytt och annorlunda liv i Jesu efterföljd.

Det finns en mycket farlig synkretism som har genomsyrat och sammanvävt en stor del av svensk kristenhet med modern kultur- och nöjesindustri, där stoltheten över att vara en fallen människa i uppror mot Gud sätts i centrum. Det behövs inte längre någon omvändelse från synd då snart ingen tillåts att pekas ut som syndare. Kyrkan lovar allsmäktigt, utan att ställa omvändelsekrav, att ge sin välsignelse åt alla, oavsett människosyn, gudstro eller perversa laster. Med hjälp av kyrkoekumenernas nitiska strävanden breddas således vägen för att så många som möjligt ska känna sig till freds och uppleva en falsk inomvärldslig trygghet och ro i en alltmer sönderfallen värld.

Ett vanligt förfarande då en människa ligger på dödsbädden är att döva smärtorna med hjälp av morfin. Därmed blir övergången till döden behagligare. För att återknyta till Gilbrants text så är det exakt på det sättet skökokristendomen arbetar. Metodiskt bearbetas församlingar och individer till att dricka av berusningens kalk och anpassa sig till ett erkännande av romersk katolsk överhög-

het. Svensk kristenhet är på god väg och det märks inte minst på reaktionen hos de hemkommande missionärer som vikt sitt liv att arbeta i katolska länder för att där befria folket från det katolska oket. Många har kommit hem, bestörta över att se den totala förvirring som råder i församlingarna, det som så vackert kallas att nå fram till enhet. Slutresultatet är dock inte så vackert; det leder snarare till evigt mörker för miljoner förförda människor.

Församlingen i tiden har ett stort informationsansvar. Budskapet om att Gud vill vara vår Fader, att han vill bo och vandra ibland sitt folk, är förknippat med maning till ett aktivt uttåg: ”Gån ut ifrån dem och skiljen eder ifrån dem, säger Herren; kommen icke vid det orent är. Då skall jag taga emot eder.” Vart ska vi gå ut och från vem ska vi skilja oss? Församlingen är Guds boning på jorden och templet är de troende. Missionsföreståndare **Axel Andersson** skrev så här i sin bok Kyrka och stat i bibelns sista bok 1944:

”Filadelfia i Uppenbarelseboken 3 är en församling utan traditioner, tempel, prästerskap och yttre makt. Det är en skara av bröder, som älska varandra. En typisk sektförsamling skulle man kunna säga. Den har i varje fall haft många efterföljare inom de s k sekternas led. Men Herren känner den, vilket är det viktigaste i detta sammanhang. Och den lön han ger är mer värd än den jordiska ära och härlighet, som så ofta kommit de stora kyrkorna till del.”

Inga påvliga ceremonier eller rikt skrudade präster kan någonsin erbjuda sann befrielse och frälsning genom sina sakrament, snarare tvärtom. Kyrkan är ett hinder för frälsningen och prästerskapet mörklägger den väg som leder till livet. Det sanna hoppet är att Jesus kommer snart. Den enda och verkliga tillflyktsorten för varje människa är ett personligt möte med Herren Jesus Kristus – utanför kyrkoläget! ■

Text:
Berno Vidén

Foto: Mikael Eliasson

- Guds

Det händer ting ute i Europa som är väldigt alarmerande. En församling som vill bevara sin identitet och kämpa för den tro som en gång för alla är överlämnad åt de heliga, förstår vad det innebär också i frågor som gäller relationerna till samhället. Det som sker nu är globalt till sin karaktär. Det har aldrig kunnat ske tidigare. Vi kan se i historien att det funnits liknande tendenser, men det har inte funnits möjlighet att genomföra dessa globaliseringsplaner. Nu finns möjligheter till det och de pågår med en väldig hastighet.

I vårt land är vi, om inte sömnaktiga, så är vi i varje fall väldigt avtrubbade och reagerar på ett ganska besynnerligt sätt. Det pågår en inventering i hela Europa av kristna grupper och andra, som man gärna vill kontrollera och om möjligt eliminera. Det är avancerade planer. Några länder har gått ganska snabbt fram, andra dröjer, bromsar. Men processen är i gång, och vi ser att man arbetar mot samma mål. Vi har konkreta exempel i Belgien, och vi ser också vad som händer i Tyskland och Frankrike. Även i Amerika, än om det där ser litet annorlunda ut.

I detta land har det skett oerhört förunderliga ting. Sett ur ett historiskt perspektiv, så är det här absolut enastående. Vi har idag lagar i vårt land som är direkt människofientliga, fastän de ger sig ut för att vara konstruerade för ett helt annat syfte. Man ger sig ut för att företräda mänskliga intressen.

Det finns frågor som vi har diskuterat det senaste århundradet på ett speciellt sätt. Det är fri- och rättighetsfrågor, som gäller yttrandefrihet, religionsfrihet och andra hithörande frågor. Det handlar om demokrati. Vi vet ju att i en s.k. demokratisk debatt har svensk opinion krävt helt revolutionerande förändringar i lagstiftningen. Jag nämner bara några saker som är oerhört alarmerande. Först den s.k. antidiskrimineringslagen. Den stiftades i syfte att förhindra hets mot folkgrupp. Vad man då speciellt tänkte på var de homosexuella och deras rättigheter.

Det finns kristna som aldrig förstått den här striden och dess rätta karaktär. De hänger sig åt ting som kanske är intressanta, men i det här sammanhanget helt betydelselösa och kan verka avledande. När man talar om väckelse hänger sig människor gärna åt lustmomentet. Vi har

fått en slags kelgrismentalitet i kristenheten. Den här trevligheten som aldrig representerar sanningen, klemigheten som suddar ut gränser – exempelvis mellan könen. Vi kan kalla det för feminism. Det finns också andra tendenser i det här sammanhanget. Jämlikhetsfrågor som låter så imponerande och bra. Men i församlingen måste vi ta upp kampen mot detta.

Nu skulle jag vilja ta upp de här frågorna på ett djupare och allvarigare sätt. Vi vet vad de nya lagarna har fört med sig, och vi har ett väldigt ansvar.

Antidiskrimineringslagen som skulle skydda en grupp, de homosexuella, antogs av svenska riksdagen. Parallellt med den lagen kom den förfärliga HIV-epidemin. Vi ser idag vad den har lett fram till. Man har sagt sig hitta lösningar och man har till och med påstått att man drivit tillbaka den här epidemin eller löst problemet medicinskt. Det är en stor jättebluff. Ingenting har lösts, det har tvärtom blivit värre.

På det moraliska planet, på det medicinska och religiösa planet är vi inne i en

rike är svaret!

Det verkar som om människan inte orkar med livet. I varje fall inte vårda och slå vakt om det. För sin egen materiella välfärd är hon redo att redan i moderlivet utrota hotet mot sin lycka. Ett samhälle som klart och tydligt manifesterar en avancerad livsfientlighet, är ett hot mot sig självt, mot mänskligheten.

Predikan av Arne Imsen från mars 1998

process som ingen med några mänskliga maktmedel kan hejda. Vi förstår ganska snart att vi är medskyldiga. Vår synd är underlåtenhetssynden. Då är vi tillbaka i vad jag nyss har talat om: vårt sätt att älska fram ljuvliga känslor och fly ifrån konfrontationer med makter som vi borde bekämpa med livet som insats.

Det har stiftats ytterligare en lag som ger uttryck för samma synsätt. Inte bara synsätt rent generellt, men framför allt är den uttryck för en besynnerlig gudsbild, människosyn och världsbild. Det är **agalagen**. Jag tror inte att vi egentligen förmår överblicka vilka fruktansvärda skador denna lag har åstadkommit i hemmen. Där finns anledning till analys, men jag ser det utifrån kristen synpunkt. Herren tuktar och det står att han som tuktar är egentligen föredöme och förebild för varje fader som älskar sin son. Det står: "Han spar inte riset". Det är inte lätt att tala om det här, för det går rakt emot tidsandan. Det är helt klart att om vi skulle göra det vi egentligen borde, och predika Guds ord som det står, så skulle vi ha en fruktansvärd situation ganska snart. Agalagen har fört med sig fruktansvärda konsekvenser. Man har sagt att det är skadligt att aga barnen. Man talar om misshandel och ser då föräldrarna som barnens antagonister som hyser agg emot sina barn; ungefär som busen på gatan då han av en eller annan anledning misshandlar och skadar en människa.

Även om man inte talar på det sättet, så verkar det som att man vill betona att aga är kvalificerad misshandel och agan bara fråga om grad av misshandel. Men det kan aldrig bli något gott från våld och våld kan aldrig leda till något annat

och föda något annat än våld. Det vore ungefär som att jämföra busen på gatan som använder kniven för att skada med en läkare som använder skalpellen för att bota. Han sätter ju inte kniven i någon för att skada, utan för att undanröja det som kan vara till skada. Skalpellen är nödvändig, kirurgen måste kunna skära bort, "misshandla" helt enkelt, om man får använda begreppet på samma sätt. Det kan vara en operation; gallsten, blindtarm eller någonting annat som är nödvändigt ta bort för att bota en människa så att hon inte går under.

Agaförbudet har lett till att föräldrarna har blivit ängsliga. Man har skapat ett spionage i hemmen och i grannskapet så föräldrar anmäler varandra. Ja, ännu värre, till och med ger barnen en ombudsman så att barnen kan vända sig till någon och berätta om far eller mor har gett barnet en dask på stjärten. Man skapar ett angivarsystem som naturligtvis i längden måste vara helt outhärdligt.

När dessa barn blir ungdomar och kommer ut i samhället, då upptäcker de att samhället har utrustat sig med maktmedel. Det finns batonger och pistoler; poliser som alltså har fullmakt att utöva ett visst våld. Samhället har till och med utrustat sig med möjlighet att ta hand om ungdomarna. Finns det ingen annan lösning, placeras de i någon anstalt eller institution – ända till fängelse.

Det samhälle som utrustas på det här sättet upplever en oerhörd maktförskjutning. Istället för att människor blir medmänskligare, så avhumaniseras de successivt. Med andra ord, man släpper loss det vilddjur ingen kan tämja, vare sig genom kultur, bildning, politik eller andra maktmedel.

Sist och slutligen är människan så nedbränd, att det inte finns några anknytningspunkter i hennes väsen, och då kan hon inte bli frälst heller. Sodoms och Gomorras dom är inte fråga om ett fyrverkeri. Att eld och svavel regnar ner från himlen är inte bara en tragedi. Man har kommit fram till den punkten där frälsning är omöjlig. Det enda som kan ske är att Gud i sin barmhärtighet sätter stopp för en fortsatt utveckling, så att denna maximala mänskliga och demoniska ondska inte kan fortplanta sig i kommande generationer.

På Noas tid var det likadant. Gud talade och handlade, men det var också en reaktion ifrån själva naturen. Naturen protesterar och slår tillbaka. Vi kan inte blunda för att den verklighet vi ser inför våra ögon idag inte är något annat än en skörd av en draksädd. Det kan inte sluta med något annat än kaos och katastrof. Gud handlar, för att över huvud taget kunna rädda någon.

Vi har fått en ny människosyn. Den avspeglas på vårdsituationen i vårt samhälle. Eutanasi, abort – vad är alltsammans detta? Det verkar som om människan inte orkar med livet. I varje fall inte vårda och slå vakt om det. För sin egen materiella välfärd är hon redo att redan i moderlivet utrota hotet mot sin lycka. Vad är det som utgör hotet? Det nya livet.

Ett samhälle som på detta sätt klart och tydligt manifesterar en avancerad livsfientlighet, är ett hot mot sig självt, mot sina institutioner, mot sin välfärd. Men framför allt är det ju ett hot mot mänskligheten. I processen där denna ni-

våförändring äger rum demoniseras hon. Sist och slutligen kan hon inte skydda sig själv eller någon annan. Tvärt om blir hon till skada.

Den nya lagstiftningen är antagen i vanlig demokratisk ordning. Vi har ett solidariskt ansvar, och om vi skulle ta det på allvar, talar sannolikheten för att vi inte lever så tryggt framöver.

När Maranataförsamlingen skulle göra upp med Stockholms stad då det gällde förvärvet av fastigheten i Bällsta, så förhindrades vi att köpa huset, därför att jag alldeles i samband med att avtalet skulle undertecknas, gjorde ett uttalande i en

sin upprinnelse i det vi själva skapat och tillskyndat. Församlingen har i alldeles för stor utsträckning saknat en profetisk dimension. Den etablerade kristenheten söker det falska profetdömet, som mitt i den fruktansvärda situationen profeterar att "allt står väl till". Man vill ha stöd för sina eftergifter och kompromisser. Det är inte med någon större entusiasm jag tittar i backspegeln och med sorg konstaterar våra försumligheter på detta område.

Överherden som går bland de sju gyllene ljusstakarna, sa: "Var trogen intill döden, så skall jag giva dig livets krona."

institutionerna hade sina invändningar. Man ville amputera, abortera, utrota. De sa nej till Jesusväckelsen. Man sa nej till den helige Ande och dess mäktiga manifestationer. Istället fick man en drogväckelse, narkotikaväckelse. Idag är situationen den att vi på allvar måste diskutera en liberalisering av lagarna. Det finns ingen möjlighet att hejda missbruket. Fastän man vet att det leder fram till kriminalitet, till förbrytelser, djupa och allvarliga olyckor i detta samhälle, så måste man vidta de åtgärder som är vanliga i dessa sammanhang. Lagarna måste ändras till mera tolerans, vilket

Det finns tider och perioder; händelser som manar oss att avstå från det som är naturligt och legalt för att uppleva det som är övernaturligt. Avstå från det som är tillåtet för att kunna hjälpa någon annan.

morgontidning i Stockholm om agans nödvändighet. Jag sa att hela naturen talar entydigt samma språk, att korrigering är nödvändig.

Det finns inte någon art i skapelsen, på lägre eller högre nivå, som inte utsätter sin avkomma, sin livsfrukt för någon form av korrigering, ans och tuktan. Träd måste ansas, grenar och skott måste klippas för att inte frukten ska bli bitter. Det är helt naturligt, för så gör ju Gud. Han fortplantar sig själv genom sin egen skapelse. Det finns ingenting som är naturligare för normal tillväxt och utveckling, än att bli ansad, tuktrad, beskuren. För att ta ett annat område – för att utvinna ädel metall, så måste elden få skilja malmen från den ädla metallen.

Det vi ser idag på olika områden, också med avseende på barnens situation, har

Vi har ingen annan att se på än Jesus själv. Vi har ingen som kan ersätta honom. Vi har bara en att se på i alla lägen, ända fram till slutet. Det gäller att göra ett val, som inte innebär ett accepterande och bejakande i denna tidsålder. Trogen intill döden.

Maranataväckelsen bröt fram i sextiotalets början. Den kom som ett nådeserbjudande från himmelens Gud till svensk kristenhet, till svensk ungdom. Den erbjöd upprättelse, gottgörelse, befrielse. Det var ingenting mindre än en uppenbarelse av Kristusbildens och synliggörelse av korsets kraft.

Den etablerade kristenheten sa nej till denne Jesus. Svenska samhället sa nej,

ju i realiteten innebär att man breddar dörren och legitimerar detta förfärliga drogmissbruk och fördärv.

Idag är situationen den att vårt kultursamhälle inte har någon lösning på problemen. Man sa nej till Jesus och ja till Barabbas. Vi ser i vårt eget samhälle följderna. Nu försöker man kalla på kristenheten för att få hjälp att lösa problemen. Men den kristenhet som sa nej till Jesus-väckelsen, är idag uppslukad av materialism, underhållningsmentalitet och bekvämlighet. De har inte någonting annat att erbjuda än samma karaktär och art av förströelse och underhållning än det världen i övrigt erbjuder. Problemet är inte psykologiskt, fysiskt eller socialt – det är alltsammans på en och samma gång, därför det är andligt. Hittar man ingen lösning på detta andliga problem

vid Försonarens kors, så får man Barabbas. Den värld han representerar av spiritism, ockultism, demoni och utomvärldsliga krafter, kommer att bli allt starkare och farligare, ända fram till satanism.

Väckelsen bröt fram på 60-talet. De flesta hade arbete och var inte för sin existens hänvisade till sociala myndigheter. De flesta hade arbete, ett stort tacksägelseämne som ingen fattade värdet av. Om vi fattat värdet av det, hade vi utnyttjat den perioden till att maximera vår missionsinsats, andligt och socialt. Vi skulle ha skyndat oss, med de möjligheter som då erbjöds hjälpa den nödställda mänskligheten. Vi hade möjligheter till det, men istället använde vi våra nya resurser för att bygga upp en välfärd och exploatera den på ett sätt som aldrig tidigare i historien varit möjligt.

Vi exploaterar jordens resurser, andra folks resurser för egen, nationell välfärd. Vi plundrade jorden och roffade dess tillgångar, därför att vi hade arbete och medel så att vi kunde köpa och köpa igen, bygga upp vår egen välfärd på hela den övriga mänsklighetens bekostnad. Vi kunde också utveckla vår teknik. Det visade sig mitt i allt att Sverige var ett etiskt u-samhälle men ett tekniskt i-samhälle. Därför hade vi inga som helst skrupler, utan sålde våra tekniska förstörelsevapen till den tredje världens hungrande människoskallar. De köpte våra vapen och vi byggde upp vår välfärd. Ja, vi gödde oss på vår egen slaktedag.

Vad har resultatet av detta blivit? Nu ser vi konsekvenserna. Människorna i arbetsför ålder saknar jobb i stor utsträckning och sannolikheten talar för att de aldrig kommer att få jobb. Många får leva fram sitt liv sysslolösa, därför att apparater och maskiner som uppfunnits av forskare i laboratorier har övertagit arbetarnas sysselsättning. Bara en femtedel av de arbetslösa skarorna kan räkna med att få jobb. I realiteten är de redan bortrationaliserade socialbidragstagare. Sysslolösheten är inte bara problemet att man inte har något att göra. Den är en mental plåga, som inte kan leda fram till något annat än ohälsa, självförakt, depressioner, missmod.

Hur kan det komma sig att så många människor som påstår sig vara integrerade med Guds rike saknar livskraft och är

visionslösa? Vi borde ha kommit med nådens erbjudande till svenska arbetare. ”Söken först Guds rike och hans rättfärdighet, så skall allt detta andra tillfalla eder” sa Rikets konung. Om vi hade stått för Gudsrikets grundlag och appell, skulle mycket ha varit annorlunda. Vi skulle ha gjort klart för svensk arbetarklass att i Guds rike finns inga arbetslösa, ingen sysslolöshet.

Så skulle vi ha gått ut på torget och inte bara proklamerat Guds rikets realiteter, utan vi skulle ha demonstrerat rikets kraft. Ty Guds rike består inte i ord, utan i kraft.

Guds rike består i rättfärdighet, frid och glädje i den helige Ande. Den kungörelsen skulle ha satt djupa spår efter sig i svenskt samhällsliv. Men vi skulle inte bara ha gått till torget, vi skulle ha gått till institutionerna, de statliga organen, till makthavarna, de kommunala förvaltningarna, och så skulle vi ha proklamerat Guds rikets realiteter. Jag är helt övertygad om att det skulle ha hejdat korruptionen, satt stopp för det förfärliga som ägt rum i detta land. Detta maktmissbruk och godtycke. Gud har tidigare talat på sitt sätt, och han har fått sitt folk på fötter, i rörelse, så att de frimodigt har kungjort det Herren Jesus Kristus bjöd dem att förkunna. Evangelium om Guds rike skall förkunnas för alla folk och sedan skall änden komma.

Världen har rätt att förvänta sig tuktighet, renhet och kraft hos Guds folk. Istället har den mött dåsigheit, luddighet, feghet, själviskhet, egoism, tvetydighet och kraftlöshet. Detta har lett till samma situation som vi läser om i olika sammanhang i Bibeln.

När Jesus kom ner från förklaringsberget tillsammans med sina lärjungar som hade varit med honom där, så blev han vittne till en dispyt om ungdomsproblem. Förmodligen berodde det på att en fader tagit med sig sin son till lärjungarna i hopp om att de skulle kunna hjälpa familjen med problemet.

Sonen var tydligen besatt. Han kastades hit och dit mellan ytterligheterna – vatten och eld. Han kastades och sönderbråkades. Den förtvivlade fadern tog vägen till Jesu lärjungar i hopp om att de skulle kunna hjälpa honom. De stod där kraftlösa, men definitivt inte ordlösa. Där fanns proklamationer, men inga demonstrationer av Guds kraft.

Jesus hörde debatten om väsentliga och

viktiga frågor som gällde verksamheten och möjligen traditionen.

Men när Jesus kom ner; han som hade varit uppe på berget och bedit så att himlen rämnade, så frågade han: Vad gäller det? Jo, sa mannen, jag tog min son med till dina lärjungar i hopp om att de skulle hjälpa mig, men de kunde inte. Om du kan... Lärjungarnas kraftlöshet skapade hos mannen tvivel på Jesu möjligheter. Men Jesus kan. Allt förmår den som tror.

I ett ögonblick hände det. Jesus löste sonen, och så fick lärjungarna förklaringen. Varför kunde inte vi göra det? Detta slag kan inte drivas ut på annat vis än genom bön och fasta. Man måste avstå från det jordiska för att få det himmelska. Man måste avstå från det som är legalt och tillåtet, sådant som betraktas som naturligt, nödvändigt och normalt, för att få något annat som är viktigare, nödvändigare, angelägnare.

Jo, visst kan ungdomsproblemen lösas och familjeproblemen likaså, men då måste man avstå från något som är helt legalt och man har rätt att använda. Något man inte behöver känna någon som helst skuld för att konsumera; vi har egentligen rätt till det. Men det finns tider och perioder; händelser som manar oss att avstå från det som är naturligt och legalt för att uppleva det som är övernaturligt. Avstå från det som är tillåtet för att kunna hjälpa någon annan. Överföra, fortplanta, förmedla, utmana, dra ned Guds kraft genom Ord och bön. Gud har möjligheter. Hur mycket är du beredd att avstå för att komma i besittning av dem? När kraften saknas, försakelsen känns tung, då tar man till kommittéer, diskussioner och dialoger. Bildade människor som inte har ett ens behov av att befrias eller lösas.

Men när vi gör sällskap med Jesus in i verkligheten, då förstår vi att det inte räcker med fraser, former, traditioner. Det räcker inte med önsknings; man måste utbedja sig de manifestationer som är nödvändiga för befrielse. Denne Jesus som löste och befriade ynglingen och gav fadern sin son tillbaka, normal och helad, han känner till våra problem. Han erbjuder sig själv åt oss och säger att allt är möjligt för den som tror. Men den här sortens problem kräver en annan avskildhet, en annan koncentration, en annan frimodighet. Den kräver en kraftgärning. Gud vill göra det, för sitt namns skull. Amen. ■

Fly för ditt liv!

Foto: Mikael Eliasson

Appell av Emanuel Johansson

Guds tjänares budskap är klart: Fly för livet stanna inte någonstans på slätten, fly till bergen så att du inte går under.

Under lång tid hade han försökt genomsyra sin omgivning med bättre värderingar, bland de vise i stadsporten hade han till och med fått in en kil ibland.

Men det som händer nu visar att resultatet totalt uteblivit. Männen i staden ville inte ha någon främling som domare. Inte ens förslaget om en kompromiss, att låta dem bedriva hor med dottrarna, gick den här gången igenom. Nu var kravet att deras homosexuella livsstil skulle in under Lots tak.

I sista stund kom Lot till insikt om sanningen. Sodom skulle gå under och det enda som gällde var att fly.

När det väl kom till kritan lyssnade inte ens de som han trodde sig ha inflytande över. Hans enda och sista uppmaning att fly togs som ett skämt. De enda som han till sist fick med sig i flykten var sin hustru och sina båda döttrar. Hustrun gick under på vägen och dottrarna hade blivit så påverkade av Sodom att det drabbade honom på ett fruktansvärt sätt. Allt han hade satsat på i Sodom gick förlorat. Livhanken hade han kvar, inte på grund av sitt arbete i Sodom, utan för att det fanns någon som

hade kontakt med den levande Guden, som visste om tidsläget och som genom sina böner räddade Lot.

Abraham hörde inte hemma i Sodom utan bodde bland bergen. Han var inte fast rotad i sin tids världsordning. Bland trons hjältar i Hebr.11 står det att Abraham genom tron levde som främling. Han bodde i tält, och väntade på staden med de fasta grundvalarna. I samma kapitel står det: I tron dog alla dessa utan att ha fått det som var utlovat. Men de såg det i fjärran och hälsade det och bekände sig vara gäster och främlingar på jorden.

Nu till församlingens historia

Den första församlingen präglades av detta främlingsskap. Jesus hade sagt att hans rike inte är av den här världen och i detta levde den första församlingen. Man väntade den här världens snara undergång och hade sitt framtidshopp i Jesu snara tillkommelse.

Deras tro ledde till sammanstötningar med dåtidens samhälle. De kristna fann sig tvingade att bryta med hedendomens seder och traditioner. Att vara lärare i hednisk vetenskap gick inte för sig, kulturevenemangen som stod i nära förbindelse med den hedniska kulten sa man nej till. Den direkta avgudabildfabrikationen befattade man sig inte med. Framför allt reagerade man mot kejsarkulten och dess människoförgudning.

Främlingsskapet kändes av och resulterade snart i Världsríkets motreaktion.

Åtskilliga martyrer, vars hopp är i fullbordan, lades till i listan på troshjältar.

Men någonstans försköts perspektivet. Hoppet om Jesu tillkommelse började med tiden mattas av. Då tiden inte längre sågs så kort sökte man i stället finna sig tillrätta i världen. Man började bygga kyrkor och församlingen fick en mer världslig organisering. Så småningom ledde detta till att den en gång fria urkristna församlingen blev en inomvärldslig statskyrka.

Kejsar Konstantin trädde fram som en kyrkans befriare. Han såg möjligheten att genom en enhetlig statsreligion upprätthålla imperiet. För detta politiska intresse var det nödvändigt att kyrkan fick en ledning, understödd och under direkt inflytande av staten och kejsaren själv. Till en början försökte man uppnå detta genom ekumeniska möten. När inte det gick togs hårdare metoder till. Det dröjde inte länge förrän den tidigare förföljda kyrkan nu själv tillsammans med staten tände på bålarna för de som inte ville anpassa sig till systemet. Nu hade kyrkan makt, pengar, statliga byggnader och en imponerande organisation, men allt vad den urkristna församlingen haft var borta. Avfallet var totalt, kyrkan hade blivit ett statligt serviceorgan, eller vad många andesmorda med rätta hävdade, en skökökyrka.

Det är med sorg vi tvingas konstatera en så fruktansvärd utveckling. Men låt oss inte blunda för historiens facit utan låt oss ta varning.

Tyvärr måste jag, igen med sorg, konstatera att det finns allt för klara paralleller med den utveckling som under lång tid pågått i kristenheten idag.

Väckelserörelserna som gått över vårt land hade faktiskt i sin början återerövat mycket av det som den urkristna församlingen ägt.

Dopets innebörd, Andens liv, talet om Jesu andra tillkommelse, hemlandet, främlingskapet, utanförskapet – allt detta präglade väckelsens eld. Men när elden falnade uteblev inte förändringarna. Synen på världen, samhället och kyrkan ändrades helt, vilket lett fram till det vi ser idag.

Kyrkorna har totalt anpassat sig i dagens samhälle. Det påstås att statskyrkan blivit en frikyrka, men är det verkligen sant? Istället ser vi ett antal samfund finansierade och kontrollerade av samhället. Alla som ställer upp för ekumeniken får vara med i statens numera breda och mångfaldiga religionsutbud.

Det samhälle vi lever i idag är ett Sodom där det onormala normaliseras, lögn räknas för sanning och synd räknas för något gott.

Med förevändningen att påverka samhället inifrån, har frikyrkorna uppslukats av detta Sodom. Till en början såg det på utsidan ganska vackert ut. Samhället gav pengar till vackra kyrkor, socialt och politiskt arbete och motkraven var inte så märkbara, även om sådana redan då fanns med. Men frågan är vad resultatet har blivit?

Samhället har i alla fall inte förbättrats, tvärt om. Dessa medel har istället tystat munnen på kristenheten och nu är kraven hårdare och klart uttalade. En tid har det gått att lösa på kompromissernas väg. Genom en förytligad undervisning där alla motsättningar med världen undanröjts, släpps Sodom in i kyrkorna. I kulturaktiviteter, dans, musik och sportevenemang söks gemenskap med världen. Men det räcker inte längre. Kraven från det nutida Sodoms män, representerade av HomoO, är klart: deras homosexuella livsstil ska in under kyrktaken, annars...

Vi är plötsligt där vi började och budskapet är enkelt. Fly för ditt liv!!

De vackra kyrkobyggnaderna, de sociala och politiska organisationerna kan inte räddas. Men än kan du rädda ditt liv, om du lämnar alltsammans och flyr till honom som är utanför lägret – Jesus Kristus, vår frälsare. Vi citerar: "Låt oss därför gå ut till honom utanför lägret

och bära hans smälek. Ty här har vi inte någon stad som består, men vi söker den stad som skall komma."

Det finns alltså läger vi måste gå ut ifrån om vi vill ha gemenskap med Jesus.

Ekumeniken är ett sånt läger

Där hittar du den förut ensamma statskyrkan, som under lång tid varit arbetsrum för Sodoms krafter. Bibeln har för länge sedan sopats under mattan och genom sin all-tolerans ger kyrkan sin välsignelse åt den svenska synden.

I lägret styr och ställer den katolska skökokyrkan, som fortsätter sin månghundraåriga verksamhet att bedra människor till helvetet och förfölja de levande kristna. Frikyrkorna har inte mycket att säga till om i lägret, men för att bli erkända måste också de visa sin nit. Guds ords sanningar, som pionjerna fick ge sina liv för, slängs bort för en stunds ekumeniskt samkväm.

Mycket talar för att det är från det lägret Antikrist kommer att framträda. Han som ska sätta sig i Guds tempel, säga sig vara Gud och så bedra alla som inte tog emot sanningen.

Men om du älskar Jesus, han som är sanningen, så låt då din kärlek till honom få de konsekvenser som måste till. Jag citerar det enkla budskapet igen: Fly för livet! Låt inte tidens avfall ta ifrån dig livet i Gud!

Du, det finns sådana som står utanför, som inte har gjort sig ett namn i tiden. Lika litet är de förenade i en organisation eller under en samfundsfana. Men de har kontakt med den levande Guden, är förenade genom Guds Ande och med det inseglet att "Herren känner de sina". De vet att den här världsordningen går mot sitt slut och deras framtid är att "Jesus kommer snart!". Den dagen är verkligen snart här, då Jesus kommer och den skaran ska lämna den här jorden för att för alltid vara hos Herren.

Jag hoppas innerligt att också du skall bli med den dagen. Den här världsordningen, som den fallna människan förstört och som är i den ondes våld, kommer att drabbas av Guds dom. Men tänk att det finns ett land där rättfärdighet råder, där Gud är på tronen. Tänk att få leva i väntan på det och inte försöka förbättra det som är dömt att misslyckas. För Guds rike är det värt att satsa precis allt! Guds rika välsignelse! Maranata – Herren kommer! ■

Så får jag mod

*Tala till mig Herre
om Din viljas väg
Har jag vandrat vilse?
O, jag ber Dig - säg!*

*Många ting vill snärja
och hindra mig att gå
uti Dina fotspår
för att himlen nå.*

*Vägen, Sanningen och Livet
Jesus, det är Du
Endast Du kan frälsa
O, Herre, gör det nu.*

*Hans ljuva kärlek drar mig
allt närmre intill sig
Så får jag mod att följa
i tro på smärtans stig.*

*Befriad ifrån bojar
som förr mig bundit fast
mitt hjärtas lovsång flödar:
För mig Hans hjärta brast!*

*I blodets kraft jag segrar
i varje onskans strid
Med blicken fäst på Jesus
jag äger himmelsk frid.*

Ulla Johansson

SURDEGEN

EVANGELIETS KRAFT, ELLER ONDSKANS INFILTRATION?

Bearbetning efter A.C. Gaebelein och Joh. de Heer.
Hämtat från Bibliskt Månadshäfte år 1932

Bibelns undervisning har i många avseenden blivit mycket förvrängd och misstolkad. Ödesdiga konsekvenser tar sig uttryck i katedraler, liturgier, hierarkier och religiöst förtryck.

Evangelium har förvanskats och utnyttjas i religiösa och politiska maktapparater och -konstellationer.

I tidskriften Bibliskt Månadshäfte publicerade bibelläraren Oscar Haglund under 1930-talet undervisning av ansedda bibellärare, vars skrifter han översatte, bearbetade och kompletterade. Han gick till storms mot bibelkritik och liberalteologi som frodades med ekumeniken.

Maranata väljer att här publicera ett stycke ur en i vår tid särskilt välbehövlig och aktuell undervisning från en i kristenheten mycket misshandlad liknelse av Jesus.

Ännu en liknelse framställde han för dem: "Himmelriket är likt en surdeg, som en kvinna tar och blandar in i tre mått mjöl, till dess alltsammans blir syrat."

Med den fjärde liknelsen, liknelsen om surdegen, avslutas den första avdelningen av denna serie av sju bilder, i vilka Herren Jesus för folkskaran skildrar himmelrikets utveckling. Denna första avdelning var avsedd för hopen "utanför huset", medan de tre sista liknelserna talas för lärjungakretsen "inomhus".

Först såg vi under bilden av sädeskornet kraften och fruktbarheten av ordet om riket, men på samma gång visades också de hinder för Ordets groning och tillväxt, som finns i det mänskliga hjärtat. I den *andra* liknelsen tecknas, hur i den officiella kristenheten ogräs ska växa tillsammans med vete ända till tidsålderns slut; vi lär härav, att vi inte kan vänta oss en avgörande världsförbättring eller en fullständig seger för evangelium.

Och då vi kommer till den *tredje* liknelsen, ser vi under bilden av senapskornet, som på ett abnormt sätt utvecklade sig till ett vittskuggande träd, hur himmelriket såddes såsom ett litet och obetydligt trons senapskorn och att det, istället för att avkasta sådana trons senapskorn beredde ett fritt och skyddat rum för nästande fåglar, som plockar bort säden. Nasaréernas under de första århundradena så föraktade lilla hop fick snart en äreplats i världen, alldeles som Lot satt såsom en uppskattad man i Sodom portar.

Den gängse tolkningen av liknelsen

Det torde vara överflödigt att här gå in på den allmänna tolkningen av liknelsen om surdegen. Alla de ledande bibelkommentatorerna alltifrån den första katolska tiden in i våra dagar spinner på samma tråd, och den utläggs efter så gott som samma schema vart tredje år på kyndelsmässosöndagen från kyrkornas och frikyrkornas predikstolar. Ett kort referat av denna gängse utläggning är dock

måhända oundgängligt. Tolkningen är i huvudsak denna:

Surdegen antas symbolisera evangelium och dess kraft. Kvinnan motsvarar kyrkan eller församlingen. Kvinnan tar surdegen och lägger denna i tre mått (eller skäppor) mjöl, vilka återigen enligt den gängse exegesen betecknar mänskligheten, hela den mänskliga familjen. Och här utför surdegen, på ett fördolt sätt, sitt verk, i det den genomsyrar och förvandlar hela människosläktet. Sålunda skriver *P. Lange*, ofta kallad "fursten bland kommentarer":

"Kvinnan är en lämplig symbol för kyrkan.

Surdegen, ett ämne som är besläktat med, ehuru alldeles i motsättning till mjölet, i det den har förmåga att konservera det och förvandla det till bröd, representerar det gudomliga i dess förhållande till och inverkan på det naturliga livet. En av huvudpunkterna i liknelsen är att surdegen lades eller gömdes i de tre måtten mjöl. Detta hänför sig till den stora, synliga kyrkan, i vilken det levande evangeliet synes liksom gömt och förlorat."

Att liknelsen *möjligen kunde* betyda något annat, än vad vi här i korthet ha återgivit, synes för den stora massan av lärare och predikanter inom kristenheten närmast vara någonting alldeles omöjligt. Det är en så allmänt vedertagen åsikt, att bara några få kan frigöra sig därifrån och i Bibelns ljus under Andens ledning ta reda på vad Herren Jesus *verkligt* vill undervisa oss om i denna fjärde liknelse.

Man hör så ofta talas om evangelii surdeg och bön om att den "goda"

surdegen måtte utföra sitt verk osv., att någon annan utläggning än den gängse skulle stöta på motstånd hos merparten av kristenheten. Och dock är det så oändligt viktigt, att vi helt och hållet håller oss till Skriften själv, för att vinna andlig kunskap. Detta gäller i särskild grad just denna liknelse. Om vi lägger åt sidan alla fördomar och inpredikade åsikter och är villiga att höra och följa sanningen, ska vi säkerligen finna den och därmed mycken glädje och frid. Mången gång kan det bli rent av revolutionerande, men om det är en revolution, som frälsar oss från falska och missvisande läror, så är det en salig revolution.

Om surdegen är en bild av evangelium och kvinnan symboliserar kyrkan och de tre måtten mjöl mänskligheten, då skulle Herren här lära, att evangelium, genom förmedling av kyrkan, skall genomtränga mänskligheten och att världen ska bli omvänd genom evangeliets assimilering förmåga. Och detta är naturligtvis den lika allmänna som obibliska uppfattningen i kristenheten. Men om Herren i denna liknelse skulle framställa en sådan lära, då motsäger Han uppenbarligen sig själv, något som är omöjligt och orimligt, ty Kristus begär inga misstag eller inkonsekvenser.

Vi har i den andra liknelsen sett, att vetet och ogräset växer tillsammans, till dess skördetiden är inne. Detta utesluter möjligheten av världens omvändelse i denna tidsålder. Som vi har sett, kännetecknas denna tidsålder av en blandning på ont och gott, och så ska det förbli intill dess slut. Om vår Herre menade, att surdegen skulle genomtränga hela mänsklighetens deg, då lär Han här något som är fullständigt i motsats till vad han lärde i den andra liknelsen. Genomgående visar Skriften oss, att det vid tidpunkten för Herrens återkomst bland de bekännande kristna ska råda sömnaktighet (Matt. 25), laodiceisk ljumhet och självbelåtenhet (Upp. 3: 15-18), omoral och förakt för Guds ord (2 Tess. 2; 1 Tim. 3-4 m.fl. ställen), jordbundenhet (Luk. 17:26 f.; Matt. 24) och otro (Luk. 18:8). Men liknelsen om surdegen brukas flitigt av modernistiska predikanter och lärare för att stödja den

falska åsikten om världens successiva förbättring och förvandling till "Guds rike", huvudsakligen genom sociala reformer, t.ex. Förbudslagstiftning. Ett falskt gudsrikesbegrepp har blivit som en surdeg, som genomtränger de tre måtten mjöl. Vad därmed menas, inses lätt, som vi framdeles ska visa.

Den gängse tolkningen gör sålunda våld på verkligheten, och den strider också mot den symboliska mening, som Skriften tillägger surdegen. Denna har, som vi ska se, ingen *god* betydelse. Med samma rätt skulle vi kunna använda bilden av någon, som håller ett glas bränn-

Samvetsgrant genomletar den ortodoxe juden än i dag sitt hus före det osyrade brödets högtid för att rensa undan varje spår av surdeg eller av syrat bröd. Ty den som hade surdeg eller syrat bröd i sitt hus, skulle utrotas från sitt folk.

vin i en kaffekopp. Brännvinet kommer då att tränga igenom varje droppe kaffe. Men skulle vi vilja välja denna bild för att åskådliggöra evangeliets kraft?

Vilken är surdegens symboliska betydelse?

Nu vill vi, för att komma till sann insikt om surdegens bibliska betydelse och därmed även om denna liknelses verkliga innebörd, rannsaka de olika bibelställen, som har att göra med denna sak. Vi får inte glömma, att vår Herre, såsom Läraren (vilket han kallades av Nikodemus), var kommen från Gud men efter köttet Davids son och Abrahams son. De som Han talade till, var judar. Hans åhörare förstod med all säkerhet vad som var den symboliska innebörden av surdegen. Ingen jude skulle någonsin drömma om att surdegen, brukad för att illustrera en utvecklingsprocess, skulle kunna stå som beteckning för något gott. Hos judarna betecknade surdegen alltid något ont. På altaret fick surdeg aldrig komma.

Samvetsgrant genomletar den ortodoxe juden än i dag sitt hus före det osyrade brödets högtid för att rensa undan varje spår av surdeg eller av syrat bröd. Ty den som hade surdeg eller syrat bröd i sitt hus, skulle utrotas från sitt folk (se 2 Mos. 12:15 och 5 Mos. 16 o.s.v., jfr 1 Kor. 5:6-8). Brödet eller mjölet måste alltid komma osyrat inför Herrens ansikte. Och brödet är ju resultatet av "vetekornet, som har fallit ned i jorden och dött", varför det som sådant är en bild av Kristus. Av de två första liknelserna finner vi ju, att säden är en bild av det goda. Och då mjölet ju kommer av säden, kan det aldrig representera den opånyttfödda massan av mänskligheten.

Men vi har ännu starkare skäl. Tre mått mjöl, en efa, är en typ för Kristus, vetekornet och Livets bröd. När Abraham undfagnade Herren (1 Mos. 18), lät han Sara baka kakor av tre mått fint mjöl och bjöd på detta jämte köttet av en kalv och mjölk och smör. Allt har en god andlig betydelse. Det vore alldeles meningslöst att i liknelsen om surdegen bryta mot det helbibliska bruket och låta de tre måtten mjöl betyda något ont, när det fina mjölet eljest genomgående betyder renhet.

Surdegen är återigen en bild av *fördärv*: både den fördärvade mänskliga naturen och fördärv av den goda läran genom villfarelse. Så vanligt var det i Israel att tillämpa surdegen som en bild av något skadligt, att ett rabbinskt råd lyder: "Förtro dig icke åt någon proslut (en till judendomen omvänd hedning) förrän 24 släktled ha gått till ända, ty han har med sig *hednisk surdeg*." Om nu både den judiska traditionen och Skriften använder surdegen som en bild av fördärv, hur skulle Herren då helt plötsligt kunna använda den som en bild av det kostligaste av allt, evangelium? I så fall är man också naturligtvis nödsakad till att framställa säden i de två första liknelserna som en sinnebild av den onda världen, som måste göras god genom surdegen.

Och vad säger Jesus själv om surdegen?

Surdegen motsvarar alla egenskaper hos den genom synden fördärvade män-

niskan. Och det faktum, att surdegen alltid användes till ren deg, gör den till en sällsynt tydlig bild av det förhållandet, att den rena, bibliska läran om himmelriket blivit fördärvad genom inblandning av element av lagisk, vetenskaplig, politisk, moralisk och etisk-social art.

Då vi lyssnar till Herrens egna uttalanden angående surdegen, blir detta så mycket klarare för oss.

1. "Framför allt tagen eder till vara för fariséernas surdeg, som är skrymteri." (Luk 12:1)

Här brukas surdegen uttryckligen såsom en bild av skrymteri, d.v.s. etik eller gärningsfromhet. Det grekiska ordet för "skrymtare" betyder också skådespelare. Den som inte på trons väg tar emot rättfärdigheten i Kristus Jesus, måste åstadkomma en sin egen rättfärdighet, d.v.s. spela rättfärdig. Denna spelade rättfärdighet skildras bland annat i Matt. 23.

2. Ett annat uttalande av Jesus lyder: "Sen till, att I tagen eder till vara för fariséernas och sadducéernas surdeg!" (Matt. 16:6). i v. 12 står det uttryckligen, att Herren härmed icke avsåg surdeg i bröd utan fariséernas och sadducéernas *lära*.

Fariséernas lära bestod, såsom vi vet, av en lagisk formgudstjänst med många mänskliga tillsatser, medan sadducéerna förnekade det övernaturliga (Matt. 22: 23-29) och mönstrade ut stora delar av Skriften. De förra motsvarade vår tids "etiker", dessa som menar att vi kan bli frälsta genom att försöka efterlikna Jesus, så gott vi kan, medan sadducéerna var den tidens rationalister och bibelkritiker.

Lagisk fromhet å ena sidan och "vetenskaplig" bibelkritik å den andra, gjorde "religionen" mera acceptabel för många och de synliga resultaten större, alldeles som surdegen gör mjölet mera smakligt och större till omfånget. Men likväl fördärvades Guds Ords rena deg av den fariseiska och sadduceiska surdegen. Om denna senare säger Jesus: "I faren vilse, emedan I icke föstå Skrifterna, ej heller Guds kraft." (Matt. 22:29)

3. Vidare talade Herren Jesus om ännu en surdeg: "Och Han bjöd dem och sade: Sen till, tagen eder till vara för fariséernas surdeg och för Herodes' surdeg!" (Mark. 8:15).

Dessa ord sade Han, efter det att fariséerna hade tvistat med honom i det att de av honom begärde ett tecken av Jesus,

men slutade med att förakta och bespotta honom. (Lukas 23:11). Herodes var en världslig man, som tyckte om dans och spel och som även i likhet med många andra världsligt sinnade, använde "religionen" som en krydda i tillvaron. Herodes hörde ju gärna Johannes Döparen, men han satte köttet högre än kryddan, och därför fick Döparens huvud falla på grund av ett under sinnesruset givet, förhastat löfte. (Mark. 6:14-25).

Lagiska former och mänsklig tradition, ritualism, förnuftsmässigt underkännande av Skriftens lära i fråga om det övernaturliga, förbjudande av nöjen och världslighet och politik och fordran på tecken med gudstjänsten – allt detta är surdeg, och av denna behövs det högst obetydligt, för att hela degen ska bli genomsyrad. Dessa tre huvudgrupper av religiösa människor arbetar på att förstöra det sanna mjölet. Och vi läser även, hur det var omedelbart vid Jesu första uppträdande: "Och strax gingo fariséerna ut och höllo råd med herodianerna mot Honom, huru de måtte förgöra Honom." (Mark. 3:6).

Det verkar som om Herren Jesus i de anförda orden har uttalat sig med all önskvärd tydlighet angående innebörden av surdegen, och vi behöver inte vara i okunnighet om, vad han vill lära i liknelsen.

Vi vill ytterligare anförda *aposteln Paulus' vittnesbörd* om surdegen. Han förmanar i 1 Kor. 5 att "rensa ut den gamla surdegen". Han talar här om *ondskans och elakhetens surdeg* och uppmanar de heliga i Korint att "hålla högtid i renhetens och sanningens osyrade bröd" (vv.6-8). Och då aposteln förmanar galaterna att vandra i frihet och inte lägga på sig något träldomsok; använder han återigen bilden av surdegen, som är i stånd att syra troslivets hela deg.

Måtte vi sålunda noga akta oss för att använda surdegen som en bild av evangelium!

Vi ber våra läsare att särskilt beträffande denna sak noga rannsaka Skrifterna och se efter, om det förhåller sig så, som vi har framställt den.

Kanhända åtskilliga finner den här utläggningen av liknelsen ny. Vi uppmanar dem i så fall att noga granska allt i Ordets ljus. Må vi böja oss för Ordet och följa detta och dess klara undervisning, Guds utsagor, hellre än fäderneärvda åsikter och traderade katolska doktriner. ■

Belkys och Kito Fernandez är föreståndareparet som nu har ansvar för Comunidad Maranatas arbete i Dominikanska Republiken. Det är många möten. I fängelset, hembesök, barmöten, alfabetisering och läkarmottagning. De flesta aktiviteterna sker i församlingens hus. Beslutet att gå in i ansvaret för arbetet var inte helt lätt. Men de ångrar sig inte. Önskan att göra Guds vilja var angeläget och blev avgörande.

Kito och jag var på väg till området där de flesta av församlingens syskon bor. Många hälsade, stannade och pratade en stund innan vi fortsatte. Så kom vi till Margarita, en av församlingens medlemmar. Hon har brutit foten för några dagar sedan, och kände sig avsidestagen. Men huset var fullt av folk; grannar, barn och barnbarn. Det blev litet prat hit och dit, och så kom samtalet in på andliga ting. Många är katoliker och har ingen personlig tro; det är kyrkan som gäller.

Naturligtvis blev det väckelsemöte. Väldigt lite sång, men mycket bibelläsning. Det mesta av den stod Kito för, och man lyssnade andäktigt. Människor stannade till på gården, fick en stol att sitta på och dröjde kvar i mötet. En kvinna frågade rakt på sak hur man skulle bli frälst. Med bibelordet visade Kito på frälsningens väg.

Så kom ett praktiskt exempel. Tänk att du får fel på kylskåpet och ringer en montör för att laga felet. Montören kommer, knackar på dörren, men du öppnar inte. Vad kan han då göra?

Man måste öppna när Herren Jesus knackar på hjärtats dörr. Annars kan han inte göra något för dig!

Predikan var så fjärran från mässor och liturgier att alla spánt lyssnade. Någon vågade också ställa en fråga eller göra en kommentar i anslutning till vad de hört.

Så fortsätter arbetet och mötena blir betydligt fler än vad som finns angivet på traktater eller på anslagstavlan.

Tjäna Gud tillsammans.

Belkys och Kito har känt varandra sedan mer än 25 år tillbaka. Av och till kom Kito till Santo Domingo för att vara med i evangelisationsarbetet där. Vid de tillfällena var han oftast gäst hos familjen Rodriguez. Kito kommer från Puerto Rico, och var övertygad om att

Det är vila i att göra Guds vilja!

Intervju av Ulla Näsholm

hans uppgift var just i Dominikanska Republiken.

Belkys utbildade sig till advokat och var med i Maranataförsamlingens arbete i många år. Bland annat skola och juridisk hjälp för dem som satt i fängelse och behövde assistans för att till exempel få till stånd en rättegång. Mest kommer människor ihåg hur Belkys alltid smittade både barn och vuxna med sin sångarglädje. Hon var övertygad om att hon skulle tjäna Gud i Dominikanska Republiken. Trots att hon fick flera erbjudanden om arbete utanför landet, tackade hon nej.

För fyra år sedan gifte sig Kito och Belkys. De gjorde det med en önskan att tjäna Gud tillsammans. För ett år sedan var de ändå i färd med att planera sin framtid i Puerto Rico. Varför?

Belkys:

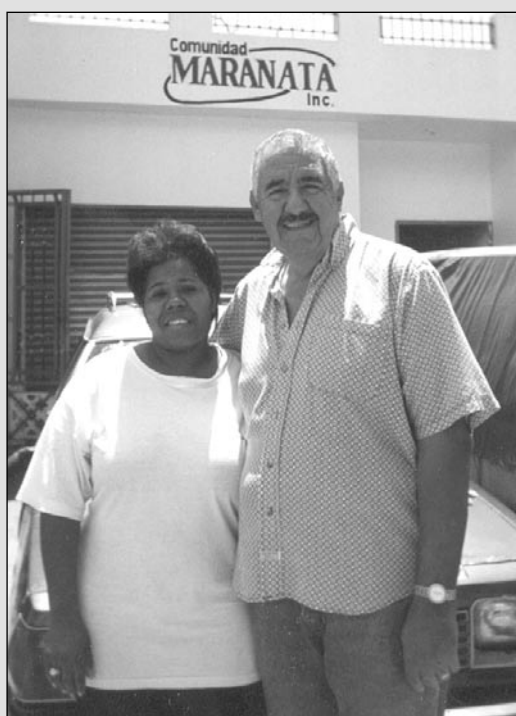
-Det handlade en del om ekonomi. Det verkade enklare att bo där, lättare att få arbete, bland annat. Kanske skulle det också bli ett bekvämare liv.

-Vi kastades hit och dit och visste inte hur vi skulle handla. Enda lösningen för oss verkade vara att flytta.

-Så tänkte vi att om vi blir erbjudna ett hus i Las Palmas, ska vi se det som Guds vilja att stanna i Santo Domingo. Församlingen köpte tillbaka huset vi haft förut, och vi blev erbjudna att flytta dit. Ändå tvekade vi.

-Bo med andra människor och dela tillvaron med dem verkade inte riktigt tilltalande. Det är klart, 1989 bodde jag i huset tillsammans med många andra. Det är dock annorlunda när man har familj och behöver utrymme och tid för sin familj på ett annat sätt än när man är ensam.

-Det var ett svårt beslut... Ena dagen

Belkys och Kito framför Comunidad Maranatas hus, där de funnit sitt hem, och där de nu bedriver ett omfattande arbete med bl.a. alfabetisering och förkunnelse.

Foto: Berno Vidén

packade vi för att flytta till kommunitetens hus, nästa dag packade vi upp. Jag skrev ett brev där jag försökte klargöra vår situation. Vi skulle komma till mötena, men inte ta ansvar på något sätt... Vi skulle ju flytta till Puerto Rico.

-Jag skulle överlämna brevet till Berno Vidén, som förestår arbetet. Brevet låg länge i väskan, men blev aldrig överlämnat. Det kom alltid något emellan.

Efter att ha bätt till Gud om hur vi slutgiltigt skulle handla, och efter många inre konflikter, flyttade de i alla fall till huset som nu är tillbaka i församlingens ägo och som fortsätter fungera som evangelisationscenter. I garaget är det försäljning av kläder och prylar. Ungdomar som har svårigheter i skolan

och behöver stödundervisning, kommer ett par gånger i veckan... detta förutom möten och barnmöten i övrigt. Belkys:

-Vilken kamp det har varit att verkligen komma in i Guds vilja. Guds verk går framåt, oberoende av om du eller jag handlar, men vi måste ta ställning till Guds vilja med oss. Det är vila att få göra Guds vilja, det upplever jag nu.

Kito fortsätter:

-Det står i bibeln om att söka Guds rike först, så skall det andra tillfalla. Med tanke på vad vi upplevde under en tid, trodde jag nästan att Gud glömt att han kallat oss till Dominikanska Republiken! Han säger det med en glimt i ögat, innan han fortsätter:

-Vi planerar, men Gud verkar, och framtiden ligger i hans händer! ■

Foto: Mikael Eliasson

Vittnesbörd av
Monica Anderson

Den livsviktiga grodden

Jag köpte vetegroddar. Sånt som finns i paket som man tar tillsammans med fil eller mjölk. Det ska vara nyttigt. Så läste jag på paketet om vetegroddarna, vad de innehåller. Det stod så här: "Väl skyddat i vetekornet ligger den livsviktiga grodden. Det är den som gror och bildar nytt liv när vetekornet kommer i jorden. I grodden finns alla ämnen; proteiner, vitaminer och mineraler, ämnen som gör att en ny planta kan växa upp. Det är livsviktiga ämnen som kroppen behöver för cellernas uppbyggnad."

I en ordbok slog jag upp och fick veta att en polsk författare hade gett de här ämnena namnet "vitaminer", och "vita" betyder liv.

Det stod vidare att vetekornet måste ner i jorden för att den livsviktiga grodden i kornet ska börja gro, annars blir det ett ensamt korn, stod det – alltså, det blir till ingen nytta.

Då kom jag att tänka på ett bibelord i Joh. 12:20:

"Under högtiden fanns det bland dem några greker som hade farit upp till Jerusalem för att tillbe. De kom nu till Filippus, som var från Betsaida i Galileen, och bad honom: "Herre, vi vill se Jesus." Filippus gick och talade om det för Andreas, och Andreas och Filippus gick och sade det till Jesus. Jesus svarade: "Stunden har kommit då Människosonen skall förhärligas. Amen, amen säger jag er: Om vetekornet inte fal-

ler i jorden och dör, förblir det ett ensamt korn, men om det dör, bär det rik frukt. Den som älskar sitt liv förlorar det, och den som hatar sitt liv i den här världen, han skall bevara det och vinna evigt liv. Om någon vill tjäna mig, skall han följa mig, och där jag är kommer också min tjänare att vara. Om någon tjänar mig, skall min Fader ära honom.

Nu är min själ i djup ångest. Vad skall jag säga? Fader, fräls mig från denna stund? Nej, just därför har jag kommit till denna stund. Fader, förhärliga ditt namn." Då kom en röst från himlen: "Jag har förhärligat det och skall förhärliga det på nytt." Folket som stod där och hörde det sade att det var åskan. Andra sade: "Det var en ängel som talade till honom." Jesus svarade: "Denna röst kom inte för min skull utan för er skull. Nu går en dom över världen. Nu skall denna världens furste kastas ut. Och när jag har blivit upphöjd från jorden skall jag dra alla till mig." Detta sade han för att ange på vilket sätt han skulle dö. Då sade folket till honom: "Vi har hört i lagen att Messias skall stanna kvar för alltid. Hur kan då du säga att Människosonen måste bli upphöjd? Vad är det för en Människoson?" Jesus sade till dem: "Ännu en kort tid är ljuset ibland er. Vandra medan ni har ljuset, så att mörkret inte övervinner er. Den som vandrar i mörkret vet inte vart han går. Tro på ljuset, medan ni har ljuset, så att ni blir ljusets barn." När Jesus hade sagt detta drog han sig tillbaka och dolde sig för dem."

Vi läste om det här vetekornet, och det blev en riktig predikan för mig när jag läste på den där förpackningen. Skalet runt kornet måste dö, så att det inneboende livet som är så nyttigt för oss kommer fram.

Vitaminer behöver vi ju för cellernas uppbyggnad, vi behöver det för vår kropp. Det är märkligt att det heter liv, att det ligger liv i den där plantan. Det är likadant med oss. Gud har lagt ner en skatt i lerkärl, livet som han gett oss har han lagt ner i det där oansenliga kornet, men under det här skalet, när det får brytas ner och Guds kraft får komma fram, då blir det ett förmerande av liv till andra människor. Vi blir alltså en livsfrukt, så att andra människor kan få liv genom oss!

Jag tycker det är så fantastiskt. Tänk att Gud har lagt ner evigheten i oss människor. Han har gett oss så mycket, han har gjort så mycket för oss. Han är värd att prisas och upphöjas. Vi kan inte förstå det här frälsningsverket som han gjort. Vi är inte värda det, men han lade ner det i ett kärl som inte är mycket att räkna med, för han vill att kraften ska komma från honom och inte från oss.

Och så säger Jesus om de här grekerna: Om de vill vara mina lärjungar, då kan de komma. När de har hört att jag måste

dö för att världen ska få liv. Jag måste gå den här vägen. Jesus menar att om de ville följa honom, var de välkomna att dö. Men det är väl ingen som vill dö, det vill inte någon av oss. Hur ska man dö då? Hur ska det egna jaget dö? Man kan inte spåka sig och säga: nu är jag död. Ju mer man önskar att man vore död från sig själv, dess mer upptäcker man att man lever. Den som är ung kanske inte upplevt så mycket av den här konflikten, men ju längre man vandrar med Jesus, dess mer upptäcker man hur svårt det är att dö bort från sig själv. Hur gör man det?

Jo, man överlämnar sig till Jesus. Det är han som utför verket i oss, vi behöver inte göra det själva. Jesus har redan gjort det färdigt, det är så fantastiskt att man får vila i det. Vi behöver inte anstränga oss att vara på ett visst sätt, utan bara överlämna oss till Jesus och fyllas av hans Ord. Att följa Jesus är att fyllas av hans Ord och hans Ande. Sedan gör han resten.

Vi läser om vad som hände när Jesus hängde på korset:

”En av brottslingarna som var upphängda där skymfde honom och sade: ”Är inte du Messias? Hjälp då dig själv och oss!” Men den andre tillrättavisade honom och sade: ”Fruktar inte heller du Gud, du som är under samma dom? Vår dom är rättvis. Vi får vad vi har förtjänat. Men han har inte gjort något ont.” Och han sade: ”Jesus, tänk på mig, när du kommer till ditt rike.” Jesus svarade: ”Amen säger jag dig: I dag skall du vara med mig i paradiset.” (Luk. 23:39-43)

När man läser det här, då tänker man på att den ene av de här brottslingarna erkände att det var Gud som hängde här: ”Har du inte respekt för Gud ens när du håller på att dö?” Hur kunde han ha fått sån kunskap, när han hängde på korset bredvid Jesus? Varifrån fick han den kunskapen, så han kunde veta att det var Gud som hängde där? Han visste att den här mannen inte förtjänat ett sådant straff.

Antagligen var det så att han hade haft kunskap genom lagen under lång tid. Han hade hört och han visste då han nu såg denna kunskap förkroppsligad. Det var Anden som talade till honom.

Jesus dog för synden. Den ene av brottslingarna här dog i synden, men den som bekände, han dog från synden. Så det blev tre utgångar. Gud för synden, den ene dog från synden och kom direkt in i paradiset, och den andre fick dö i synden. Vi har mycket att tacka Jesus för, när vi fått nåden att bli frälsta. ■

Gud har gjort det så oändligt enkelt!

Vittnesbörd av
David Dahlberg

Det är så underbart med frälsningen som finns hos Jesus Kristus. Alltsammans har vi i påskens budskap, som talar om att Jesus led och dog för oss.

För världen, heter det, är det en dårskap, men för oss som har kommit till tro är det så rikt att se att frälsningen finns mitt i alltsammans.

Jesus gav sitt liv för att vi ska få umgås med Gud. Han har upprättat gemenskapen igen. Varmt välkommen att vara med och få uppleva denna frälsning! Gud har gjort det så oändligt enkelt. Han finns precis hos dig. Det heter att han finns i Ordet. Om du anropar Jesus, om du tror i ditt hjärta och anropar med din mun, då ska du vara frälst.

Det handlar inte om några svåra saker, utan bara att öppna sin mun och tala till Jesus. Då är han där! Mycket enkelt.

Det handlar inte om att gå in någonstans, tända ett ljus eller pussa någon madonna eller något sådant. Gud har inte gjort det så krångligt; utan precis där du är finns möjligheten. Säg bara så här: Jesus, ta hand om mig, fräls mig, led mig! Det är så oerhört enkelt. Vår Frälsare

är så härlig, och det heter att han är en mästare i att frälsa.

Det finns olika mästare, exempelvis skomakare eller andra yrken, men här handlar det om något långt mera fantastiskt; nämligen att frälsa människosjälar, upprätta den innerliga gemenskapen med den himmelska världen. Från början var det tänkt att vi skulle äga gemenskap med Gud, men i och med syndafallet försvann den här kontakten.

Herren vill idag upprätta en innerlig gemenskap med dig. För dig som redan är troende, men som tycker att det känns litet svalt i ditt inre, kan jag citera en sångvers. Det heter:

*Se från helgedomen flyter
tempelkällans klara flod.*

*Saligheten där ej tryter,
strömmen djup är Lammets blod.*

*Sköna flod, Lammets blod
härlig frälsning finnes där för
en och var.*

Stig då ned, tro och bed.

Djupet härlig frälsning har.

Jag hälsar dig hjärtligt välkommen ned i dessa strömmar, att möta livskraften hos Jesus Kristus! ■

GERTRUD JOHANSSON, 51 år, 6-barnsmor;

I livets tjänst

-Det är ett enormt arbete att ta hand om barnen. Men man upplever just som det står: livsfrukt är en lön. En lön för att man vill ge sig i livets tjänst, så att man tjänar det uppväxande släktet. Tänk att få en sådan uppgift som förälder, att föda och fostra det kommande släktet! Så uttryckte sig Gertrud i intervju för Radio Maranata, där hon berättade om den uppgift hon haft i många år som mor och lärare i Pilgrimsskolan. **STINA FRIDOLFSSON** ställde frågorna.

Det var ganska många år sedan du kom i kontakt med Maranata, har jag förstått?

-Jag mötte maranatabudskapet och -förkunnelsen redan då jag var tio år gammal. Det var i mitt hem mina systrar hade kommit i kontakt med Maranata, hade skivor med sig hem och jag fick lyssna till dem. Jag kände och hörde, fastän jag var så liten, en ton – det är någonting jag vill ha! När jag var sexton år flyttade jag till Göteborg, och började gå på mötena där. Det var 1967. Jag bodde länge i Göteborg, och hade min andliga hemvist i Maranataförsamlingen.

Du träffade Tage, som ju varit Maranataevangelist väldigt länge, ni gifte er med

varandra och fick barnen ganska tätt – bara det är ju ganska anmärkningsvärt i dagens samhälle.

-För mig var det helt naturligt att ta emot de barn vi fick. Vi upplevde det som en välsignelse från Gud. Det finns en syn på detta att få barn som jag inte förstår. Att det på något sätt skulle vara en nackdel att få barn. Det är en rikedom. I bibeln står att

“barn är en Herrens gåva, livsfrukt är en lön”. Vem vill bli utan sin lön?

Jag blir väldigt rörd när du säger det här. Man blir så glad träffa en mamma som prövat detta själv och har en sådan inställning fastän hon vet vad det innebär att ta hand om småbarn.

-Det innebär ju en väldigt intensiv tid. Det är ett enormt

arbete att ta hand om barnen. Men man upplever just som det står: livsfrukt är en lön. En lön för att man vill ge sig i livets tjänst, så att man tjänar det uppväxande släktet. Tänk att få en sådan uppgift som förälder, att föda och fostra det kommande släktet. Där har vi ju ett enormt ansvar.

Du hade inte något förvärvsarbete?

Foto: Mikael Eliasson

-Nej, jag har upplevt det som otänkbart att gå ut i förvärvslivet. Min huvuduppgift har varit i hemmet hela tiden. Man måste kanske avstå från många materiella ting för att vinna något mycket större.

Vad menar du att du vinner?

-Jag vinner detta att få vara i den uppgift som jag ska ha. Jag upplever det som en guds-tjänst att få ta hand om och fostra barnen. Jag behöver inte slitas i mitt sinne mellan olika ting. Jag tror att många kvinnor idag upplever en väldig konflikt i sitt inre. De känner önskan att få ta hand om sina barn, men måste förvärvsarbeta. De måste lämna sina barn till andra för att kunna gå ut i förvärvslivet. Där upplever kvinnor en väldig konflikt. Det får man nästan inte tala om idag.

Det räknas som kvinnoförtryck att erbjuda mödrarna att stanna i hemmet och ta hand om sina barn?

-Ja, och det är ju fruktansvärt att man vänder föreställningarna så. Jag upplever tvärt om; det är kvinnoförtryck att inbilla kvinnorna att det skulle vara en nackdel, något dåligt att vara hemma och ta hand om sina barn.

Men ekonomiskt då? Många familjer klarar sig knappt fastän både mannen och hustrun förvärvsarbetar?

-Jo, det kan säkert vara svårt. I våra dagar har det nog blivit ännu svårare än när mina barn var små. Men jag märkte att genom att vara hemma kunde jag spara på många utgifter. Jag kunde bidra ekonomiskt genom att sy kläder själv, baka, koka och göra mat billigare.

Din man är ju förkunnare, och ni har verkligen inte haft stadig inkomst. Ni måste många gånger ha

haft oro för existensen.

-Jovisst, men man har haft möjlighet att lägga fram sina behov i bön inför Gud. Vi har väldigt många gånger upplevt hur Gud hjälpt oss. Vi har ju också en gemenskap i församlingen där vi delar på allt tillsammans. Därför har vi haft en möjlighet som dagens människor i allmänhet inte har.

Foto: Mikael Eliasson

- Det är kvinnoförtryck att inbilla kvinnorna att det skulle vara en nackdel, något dåligt, att vara hemma och ta hand om sina barn.

Ni tog ganska snart steget att flytta in i storfamiljsgemenskap med andra församlingssyskon?

-Ja, vi upplevde det budskap som kom till församlingen, och vi var redo att bryta upp.

Vad bröt ni upp ifrån?

-Vi bröt upp från ett förortsliv. Vi hade en lägenhet i en förort i Göteborg. Vi sade upp den, och i tro flyttade vi till den möteslokal vi hade i Göteborg. Där bodde vi ett tag tillsammans med ett par unga evangelister.

Då hade ni redan ett par barn?

-Ja, vi fick tredje och fjärde barnet under den perioden. Sedan fick församlingen tag

i ett hus som vi hyrde en period. Där bodde vi som storfamilj.

Sedan blev det ju fråga om skolgång?

-Ja också där fick vi ju genom församlingen en undervisning. Vi såg en väg öppnas. Ett antal föräldrar tog sina barn ur skolan och började undervisa själva. När det var

provade jag själv. Jag tänkte på hur min egen skolfröken gjort i skolan, och gick ut ifrån det. Det gick bra! jag upptäckte att barnen lärde sig det de behövde. De lärde sig läsa under min handledning, och när de sedan skulle testas av skolmyndigheterna, så visade det sig att de väl besatt de kunskaper de behövde!

Men jag minns en gång då jag fått se hur man gjorde på andra platser där det bodde flera, hur man hjälptes åt. Och här hemma satt jag vid mitt lilla bord ensam med mina barn. Jag tänkte: Hur ska jag kunna? Jag vill ju ge dem det bästa, jag också. Och jag kände att det här klarar jag inte, jag är ju bara en människa – jag kände mig så liten i denna enorma uppgift, och bad till Gud.

När jag kom hem, låg ett brev där som egentligen handlade om något helt annat. Men där stod bland annat så här: Vi får göra som den lille pojken som lämnade sitt bröd i Jesu händer. Om vi lämnar det i Jesu händer, så välsignar han det! Det blev en sådan tröst för mig. I den stunden kände jag att Gud svarade på mina rop att jag inte klarade av det. Gud visade mig att det handlar inte om vad jag klarar, utan om jag lämnar det lilla jag har i Jesu händer så fyller han på, och det blir överflöd.

Du är fortfarande lärare i hemundervisningen.

-Ja, det har blivit så. Man väljer ju inte sin uppgift. Gud införsätter oss i olika uppgifter i församlingen. Det har blivit så att jag fått fortsätta i hemundervisningen. När vi kom hit till Stockholm, blev det naturligt att jag hjälper till med de barn som får hemundervisning. Vi föräldrar hjälps åt och jag har känt det som en stor och rik uppgift att fortsätta med att undervisa de andra barnen tillsammans

dags för oss, hade det redan gått ett par år. 1980 började vi undervisa vår äldsta dotter. Vi bodde kvar i Göteborg, och det var till stor del jag som fick sköta undervisningen.

Du nämnde om hur ni fick gå till Gud med praktiska och ekonomiska problem. Du kanske kan berätta något exempel på Guds trofasthet och hjälp!

-Ja – det handlar ju om allting. Exempelvis i skolarbetet kände man sig väldigt liten många gånger. Jag tänkte: hur ska det här kompensera – jag tänkte ju på allt de stora skolorna hade att erbjuda barnen. Jag hade ingen utbildning alls; jag fick litet handledning av dem i församlingen som hade utbildning. Sedan

med min egen dotter. Så får jag tjäna i den uppgiften.

Vad motiverar dig till denna hemundervisning?

-Det är något som hör till församlingen. Det står i första Mosebok att Gud planterade en lustgård. I den satte han människan. Människan är skapad för att vara i en lustgård som Gud har planterat. I vår tid är det ju församlingen som är denna Herrens plantering. Vad är då mera naturligt än att barnen får vara i denna lustgård, växa där och vara i den miljön. Det är något av det finaste som finns.

I lustgården kan man växa upp som naturliga människor, sådana som Gud hade tänkt. Det allra viktigaste är ju att barnen får lära sig om Jesus, lära sig Guds Ord, lära sig vägen. Det står så här: Vänj den unge vid den väg han bör vandra, så viker han inte av därför när han blir gammal. Det är det naturligaste, att barnen får vara mitt i församlingen. Det är en så rik miljö. Absolut ingen isolering som människor föreställer sig. Barnen som växer upp i samhället idag, de är isolerade. De isoleras från andra åldersgrupper. De får vistas i en miljö där de är för sig själva. Skolan är en miljö med bara barn och några lärare. Det blir en väldigt isolerad miljö egentligen. Barnen har enbart sin egen åldersgrupp. Här i församlingen finns ju alla åldersgrupper – gamla, unga, tonåringar, medelålders. Barnen får se församlingsarbetet, de får inblick i hur allt är. Till församlingen kommer människor från alla världens hörn – det blir en oerhört rik miljö.

Det finns ju också kristna skolor? Alternativet med kristna skolor täcker alltså inte det krav du har?

-Nej, det gör det inte. Och vad är en kristen skola? Jag

tror att där ligger väldigta faror. Det finns mycket som har namn om sig att vara kristet nu för tiden. Där finns faran att man får en falsk bild av Guds Ord, en falsk bild av Kristus. Därför tror jag att hemundervisningen i församlingen är den absolut bästa för barnen.

Men nog är det många gånger en brottningskamp. Jag vet ju hur ni föräldrar själva bekostar läromedlen och avstår från alla de förmåner som man har i samhällets skolor – även friskolorna. Barn i hemundervisningen får ju ingenting av detta.

"Vänj den unge vid den väg han bör vandra, så viker han inte av därför när han blir gammal."

-Nej, men det är väldigt viktigt att vi själva bekostar läromedlen, och inte gör oss beroende av bidrag. Vi får då stå fria, och har möjlighet att på ett helt annat sätt vaka över barnens läromedel och vad de får sig till livs. Jag ser det som en förmån att slippa ta emot bidrag. Det är en styrande faktor. I friskolorna har man inte längre någon frihet. Där bestämmer och kontrollerar skolverket på ett helt annat sätt. Hemundervisningen är på detta sätt suverän.

Du har ju ändå sedan 1980 varit lärare i Pilgrimsskolan och undervisat både

dina och andras barn. Vad är det för influenser från skolvärlden du är mest angelägen att hålla borta från Pilgrimsskolan?

-Det är väldigt svårt att säga, för det flätas ju in i allting. Människosynen...

-Där kommer ju in alla dessa -ismer som finns idag. Feminismen och en hel del annat jag inte kan räkna upp. Det finns en pervers syn. Allt som är normalt görs onormalt och tvärt om. Det onormala upphöjs till norm, till något naturligt och riktigt. Där får vi lära barnen något helt annat. Vad människan är, vad människan är skapad till, vad människan har för mål.

inte behöva se och få sådana tankar inplanterade i sina huvuden.

Människan är avsedd att leva i gemenskap med Gud, att tjäna och upphöja Jesus i sitt liv. Det finns en plan och en väg med varje människa. Den behöver man för det första få kunskap om. Det får vi möjlighet att ge barnen.

Vad är målet för dessa elever som går Pilgrimsskolan. När är de färdigutbildade? Får de något att försörja sig på?

-Barnen får hemundervisning. Det handlar också om att bereda möjlighet för dem att få en uppgift i församlingen. Naturligtvis kommer tiden då de själv måste välja sin väg. Visst finns ungdomar som väljer att gå en annan väg, och de har ju klarat sig bra. Men det finns möjlighet stanna kvar i församlingen och tjäna där. Det finns många sätt att använda sina gåvor i församlingen. Och vi hjälps åt med försörjningen. Vi har gemensamma företag där vi arbetar och försörjer oss. Det finns uppgifter som kanske inte genererar pengar, men vi får alla försörjning från det som kommer in.

Du har satsat hela ditt liv i församlingen. Din lärdom och ditt pedagogiska kunnande har du alltså fått i församlingen?

-Ja, jag har ingen speciell utbildning. Men det finns möjlighet att bildas tillsammans med barnen. När man undervisar får man tillfälle att förkovra sig. Man kan själv ta reda på vad man behöver.

Vi har ju fått en enorm kunskap i församlingen. Vi har haft och har bibellärare som få har möjlighet att lyssna på. Det gör att vi som fått lyssna på undervisningen, blivit skärpta. Järn skärper järn, står det väl...

Vad kan du råda föräldrar som läser det här och gärna vill ta hand om sina barn men inte ser någon utväg, någon lösning i den samhällssituation vi faktiskt har?

-Jag tror att man i alla fall kan bryta upp från det mönstret och i tro till Jesus gå den här vägen. Då kommer han att hjälpa när det gäller det rent praktiska. Han kommer att träda till, även om vi får ta ett steg där vi inte kan se hur det ska gå. Vi får göra det ändå i tro. Då kommer Gud att hjälpa, därför att han är verkligen angelägen om barnen.

“Den här vägen” – vad är det, konkret?

-Att ta sina barn ur skolan, att ha hemundervisning.

Inte skicka dem till dagis, förskola...?

-Nej, inte det heller. Ta hand om dem själv, därför att den uppgiften har Gud gett åt människan som blir förälder. Att ta hand om sina barn. Jag tror att det faktiskt är så. Har man fått barn, så har man fått den uppgiften!

Händer det att du grämer dig över att din begåvning inte fått användas på annat sätt.

-Nej, det har jag aldrig gjort. Jag har upplevt det som en oerhörd rikedom att få tjäna i församlingen. Jag önskar bara att jag kunnat göra det bättre. Att jag gjort mer. Om jag på något vis skulle gräma mig, så är det över att jag inte på ett ännu noggrannare sätt gått in för att göra uppgiften så bra som möjligt.

Du står ju mitt inne i uppdraget fortfarande?!

-Jag fortsätter så länge Gud vill. Ingen blir ju pensionerad i Guds rike. Jag tror att när allt faller sig mest naturligt, måste jag kanske gå in i en

ny uppgift. Nu är min yngsta flicka ganska stor. Jag tror det är viktigt att de yngre, nyare föräldrarna får gå in i uppgiften. Det kan hända att jag som hållit på så länge i undervisningen får träda åt sidan för att de nya föräldrarna ska komma mera i tjänst.

Er äldste son har ju redan varit ute på flera platser i

-Jag vill då läsa ur Hebréerbrevet 11, som handlar om troshjältarna. Jag återkommer ofta till detta kapitel. Där handlar vers efter vers om människor som tar ansvar för nästa generation. Jag vill säga det till lyssnare som kanske står i föräldraansvar. Det gäller att ta ansvar för nästa generation. Det finns då en underbar väg. Genom

bor i tält här, för vi har ett bättre hem som väntar. Jag skulle kunna läsa upp vers efter vers. Om Sara som fick “kraft att bli stammom för en avkomma, i det hon höll den för trovärdig, som hade givit löftet.” Hon trodde på detta som Gud hade sagt.

Vi får, liksom hon, genom tron kraft till att föda andliga barn. Det står att hon födde

-Det finns en plan och en väg med varje människa, och det får vi möjlighet att visa barnen.

öststaterna i ett missionsarbete. Han talar ryska nästan som en infödd, och det gör snart du också!

-Det är nog rätt stapplande. Men något av det största är när man ser att barnen och ungdomarna kommer in i sin tjänst för Gud. Det är något oerhört stort. Då upplever man att man har inte gjort något för saken, utan det är Gud som tar ut, det är Gud som utväljer. Han utrustar för den uppgift det handlar om.

Och de uppoffringar och den möda det kan ha inneburit, har inte varit förgäves?

-Absolut inte. Man glömer det. Man tycker inte man uppoffrat någonting!

Nu Gertrud ska du till slut dela ett bibelord med oss!

hemundervisningen.

I Hebréerbrevet 11 står i vers efter vers – exempelvis vers sju: “Genom tron var det som Noa, sedan han hade fått uppenbarelse om något som man ännu icke såg, i from förtröstan byggde en ark för att rädda sitt hus”. Han fick en uppenbarelse och han följde den för att rädda sitt hus, står det. Om Abraham står det: “Genom tron bosatte han sig såsom främling i det utlovade landet, likasom i ett främmande land, och bodde i tält med Isak och Jakob, som voro hans medarvingar till samma löfte”. Han hade inte sitt mål eller sin huvudsakliga placering i den här världen, utan bodde i tält.

Det får vi också göra med våra barn. Vi får visa på att vårt mål är inte här i tiden, vårt mål är i himlen. Vi

“avkomlingar så talrika som stjärnorna på himmelen”. Jag tror inte det här bara handlar om det lekamliga Israel, utan det handlar om det andliga Israel, eftersom det står om Abraham att han var trons fader. De blev fäder för det trons folk som kom, folk som lever i tro.

Med detta vill du alltså uppmuntra?

-Ja, jag vill uppmuntra föräldrar med att påminna om att det finns en väg, en möjlighet här att gå en annan väg än människor i allmänhet gör.

Det blir helt andra värden och resultat än med ett materialistiskt tänkande om karriär och framgång.

-Javisst. Det finns ett annat mål; ett högre mål som väntar! ■

SE TILL ATT DU GÖR EFTER MÖNSTER- BILDEN

Text: Ulla Näsholm

Tabernaklet i gamla testamentet skulle göras efter Guds speciella anvisningar. Det var en plats där Gud skulle uppenbara sig för sitt folk. Mönsterbilden som gavs Mose var viktig, inget fick lämnas åt slumpen eller bli föremål för mänskligt tillrättläggande.

I Uppenbarelsesboken beskriver Johannes de som hade vunnit seger över vild djuret och dess namns tal. De stod vid glashavet och sjöng en ny sång.

”De har Guds harpor i händerna och sjunger Moses, Guds tjänares sång och sången till Lammet.” Upp. 15:3

Mose, gamla förbundets stora gestalt finns givetvis med i den skara som kommit hem. Man sjöng Mose och Lammets sång. Lagen och nåden förenas i sång.

Av laggärningar blir ingen frälst, men lagen är en uppfostrare till Kristus som är lagens hela uppfyllelse. Jublet i himlen måste vara oerhört när sången sjungs av de återlösta från både gamla och nya förbundet. Mose och Lammets sång...

Mose förde Israels barn ut ur Egypten, han tog emot budorden från Gud och han fick också anvisningar om hur han skulle förfärdiga tabernaklet, Guds uppenbarelsesplats

”De skall göra en helgedom åt mig, så att jag kan bo mitt ibland dem. Tabernaklet med alla dess tillbehör skall ni göra helt enligt de mönsterbilder som jag visar dig. Så skall ni göra.” 2 Mos 25:8

I Hebr 8:5 står det:

”De tjänar i den helgedom som är en skuggbild av den himelska helgedomen, enligt den föreskrift som Mose fick när han skulle bygga tabernaklet. Gud sade: Se till att du gör allt efter den förebild som du fick se på berget.”

Israel är Guds utvalda folk och Gamla

testamentet berättar om dem, deras erfarenheter, historia, segrar och nederlag. Det står också om Guds trofasthet, löftet om befriaren, Frälsaren som Gud skulle sända sitt folk och hur han skulle upprätta sitt rike i frid och rättfärdighet.

Församlingen är det nya folk som Gud tagit ut. I historien kan vi i viss mån följa dess utveckling, lidande, fall och upprättelse. Gemenskapen är den plats där Gud idag uppenbarar sig för sitt folk.

Mönsterbilden är lika viktig som när Mose gjorde tabernaklet, den är lika angelägen som när den första församlingen upprättades. Aposteln Paulus har på ett särskilt sätt skrivit ner vad Gud uppenbarar om församlingen som är Guds vilja med sitt folk. Det som skrevs ner i Paulus brev och de anvisningar han kom med är desamma också idag och lika angelägna som när Gud först uppenbarade dem. Vem skulle lägga något till eller dra något ifrån vad Gud sagt. Elden på altaret skulle hållas brinnande, så att den inte genom slarv eller nonchalans slocknade. Inte heller fick mänsklig eld komma i dess ställe.

”Men Arons söner Nadab och Abihu tog var sitt fyrfat och lade eld i dem, strödde på rökelse och bar fram främmande eld inför Herrens ansikte, något som han inte hade befallt dem. Då gick eld ut från Herren och förtärde dem, så att de dog inför Herren. Och Mose sade till Aron: Detta är vad Herren har talat: På dem som står mig nära skall jag bevisa mig helig och inför allt folket bevisa mig härlig.” 3 Mos 10:1-3

Arons söner hade burit fram främmande eld, något man själv kan åstadkomma eller vara tvungen till då Guds eld slocknat.

I Apostlagärningarna berättas om Ananias och Safira. Deras förhållningssätt till församlingen och deras försök att imitera församlingens syskon i offerliv och

överlåtelse gjorde att de med plötslig död skildes från församlingen. Främmande eld också i Nya Testamentet. Guds kraft i församlingen på ett sätt som gjorde att människor dömdes för hyckleri och önskan att visa upp något man inte är

Guds härlighet utan hans helighet blir en vrågbild av Gud, ett gnistrande fyrverkeri kanske, men utan kraft, utan verkligt ljus att leda någon in på Guds väg. Helig betyder avskild. En livslång process då Guds Ande alltmer tar herraväldet hos enskilda människor eller församlingar. Det som ”inte behagar Gud” trängs undan och Guds Ande uppfyller alltmer.

Jesus Kristus är vår helighet och han ger oss vad som fattas under vandrigen i tjänst för honom - tills vi slutligen står slutfrälsta inför honom.

Ett avskilt folk

Se till att du gör efter mönsterbilden, var en uppfordrande uppmaning också från Hebreerbrevets författare. Guds folk skulle vara ett avskilt folk, de skulle leva för Gud och tjäna honom. På många sätt avvek de och vi kan läsa om det i bibeln. Också i nya förbundet skulle Guds folk vara ett avskilt, annorlunda folk. Samma Gud, samma mönsterbild, samma väg att gå i efterföljelse och tjänst.

Guds ord är detsamma och Jesus Kristus är densamme igår, idag och så i evighet Någon dispens eller rätt att ändra vad Gud sagt har inte människor fått. I GT konstruerades en mängd lagar och förordningar som Gud aldrig talat om. Mycket av vad Gud sagt blev svårtillgängligt och skymt av mänskliga direktiv.

Ett exempel bara från bibeln. Man vaknade på Jesus för att se om han skulle bota människor på sabbaten. Avsikten var att

få något att anklaga honom för!

Människors nöd berörde inte skriftlärde och lagtrålar, det gällde främst att hårddra de förordningar man själv skapat. Skulle det sen kunna bidra till att röja en obekväm Guds tjänare ur vägen så - varför inte?

Att Gud ville se barmhärtighet var något som totalt gick dem förbi. Jesus påminde dem:

”Det är inte de friska som behöva läkare utan de sjuka. Gå och lär er vad detta ord betyder: Jag vill se barmhärtighet, inte offer. Ty jag har inte kommit för att kalla rättfärdiga utan syndare. Matt 9:12-13

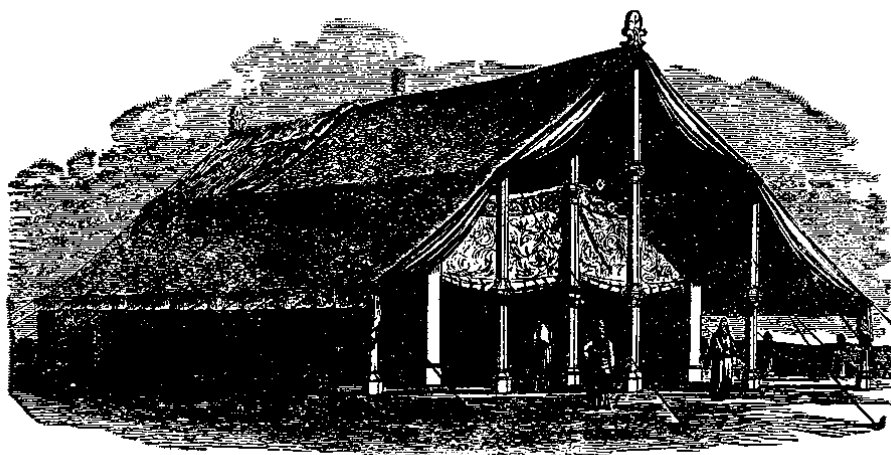
Utanför Israels folk fanns i GT fromma människor som levde för Gud och som trodde på honom. Givetvis är förhållandet detsamma i Nya Testamentet. Människor lever för Gud, men utan församlingsgemenskap. Varför det är så kan bero på många saker. Personliga

hållning eller ett oantastligt liv är tillräckligt. Det måste till något nytt, det gamla livet måste dö och genom dopet begravas för att uppstå igen, växa till i nåd och kraft.

”Från honom (Kristus) får hela kroppen sin tillväxt. Så byggs kroppen upp i kärlek, och den fogas samman och hålls ihop genom det stöd som varje led ger, alltefter den kraft som är utmätt åt varje särskild del” Ef. 4:16

Den församling som Paulus så mästerligt beskriver i sina brev, den skara som utgör ”bruden” i himlen - en utvald skara skild från andra skaror av människor och grupper i samband med det himmelska bröllopet.

”En av de sju änglarna med de sju skålarna, som var fyllda med de sju sista plågorna, kom och talade till mig och sade: Kom, jag skall visa dig bruden, Lammets hustru.” Upp 21:9

besikelser, besvärliga omständigheter, sjukdom eller andra problem kan vara skäl. Gud ser till sina barn, han känner de sina och tar sig an dem på sitt särskilda sätt och vill alltid leda människor i gemenskap inte bara med sig själv utan också med andra troende.

Varje barn behöver ett hem att växa upp i, fostras, näras, lära sig ta hänsyn och ansvar är viktigt. Också i det andliga livet.

Barn som växer upp på barnhem, barn som inte har föräldrar och anhöriga utan i stort hänvisas till sig själva i val och beslut kan i vissa fall bli både harmoniska och väl fungerande människor. Men institution eller barnhem är naturligtvis inget ideal att framhålla. Gud har gett människan församlingen som hem och uppenbarelseplats.

Pånyttfödelsen, att bli delaktig av ett nytt liv är en förutsättning för att kunna vara en del av Guds församling. Inte fromma övningar, moraliskt god

Dolt för omvärlden

Gud är större än vårt hjärta, hans förstånd är outrannsakligt och han som skapat allt vill föra människan in i sin gemenskap, sin vilja. Hans hemlighet i tiden är församlingen - lika anspråkslös eller oansenlig som tabernaklet visade sig. Vad som fanns därinne av guld, silver, dyrbara tyger och vackra föremål var dolt för omvärlden. Vad Gud ämnat med församlingen och vad den äger av kraft och härlighet är likaledes dolt för omgivningen. Människorna utanför ser inte och kan aldrig förstå storheten i Guds handlande med sitt folk, de sällsamma skatter, gåvor från himlen som finns under vad som för människor ser bräckligt och intetsärande ut. Jesus säger också: ”Mitt rike är inte av denna världen”.

Det kan aldrig vara så att församlingen skall vara ”en plantskola för artister”. Så kan man bara uttrycka sig om man inte förstått vad Guds församling är. En plats

där konkurrens, självförverkligande eller fräckhet härskar och liknande villkor som råder i samhället kan omöjligen vara Guds församling, som ju är väsensskilt från allt vad världen representerar.

”Och han gav några till apostlar, andra till profeter, andra till evangelister och andra till herdar och lärare. De skulle utrusta de heliga till att utföra sin tjänst att bygga upp Kristi kropp, tills vi alla når fram till enheten i tron och i kunskapen om Guds Son, till ett sådant mått av manlig mognad att vi blir helt uppfyllda av Kristus.” Ef. 4:11-13

Gud har utrustat församlingen med tjänster, gåvor och andliga resurser så att den ska fungera och verka i enlighet med Guds tanke och plan.

Johannes Döparen var portalgestalten som stod mitt emellan gamla och nya testamentet. Han beredde vägen för Jesus Kristus när han kom till sitt eget folk. Men hans egna tog inte emot honom....

Sättet Jesus kom på, hur han mötte människorna var så långt ifrån det man förväntade eller föreställde sig att man vägrade acceptera eller ens inse att Jesus var den som man väntat på.

Gud tog ut ett nytt folk. Det var judar och greker, alla de som tog emot Jesus som Kristus Guds son. I nya förbundet ville Gud använda alla dessa till att förmedla kunskap om Gud och gemenskap med honom. Gå ut till alla människor i alla åldrar och i alla länder.

Gud sände sin son att försona människan med sig själv. Alla som tror att Jesus är Guds son kan bli delaktig av frälsning, försoning och gemenskap med Gud.

”Alltså om någon är i Kristus är han en ny skapelse. Det gamla är förbi, se det nya har kommit. Allt kommer från Gud, som har försonat oss med sig själv genom Kristus och gett oss försoningens tjänst. Ty Gud var i Kristus och försonade världen med sig själv. Han tillräknade inte människorna deras överträdelser, och han har anförtrött åt oss försoningens ord. Vi är alltså sändebud för Kristus. Det är Gud som förmanar genom oss. Vi ber å Kristi vägnar; Låt försona er med Gud. Den som inte visste av synd, honom har Gud i vårt ställe gjort till synd, för att vi i honom skulle stå rättfärdiga inför Gud.” 2 Kor. 5:17-21

Jesus kommer! Upprättad och i härlighet ska då församlingen vara ett instrument för Gud i denna tid, en rättfärdighetens oas där Guds vilja råder. I triumf ska församlingen föras hem till bröllopssalen. En missionerande och vaksam församling som lever i väntan på Hans ankomst. ■

Religiösa moderiktningar och Ordets vägledning

FOTO: Mikael Eliasson

Drömmen om församlingens maktposition i ändens tid

En artikelserie av STIG ANDREASSON

En av vår tids stora religiösa illusioner är utan tvekan den s.k. "herradömesförkunnelsen." Inom vissa förgreningar av den nykarismatiska rörelsen, besläktade med trosrörelsen, har man börjat proklamera att en jättestor andlig väckelse står för dörren. Det gäller hela världen. Den kristna församlingens inflytande skall bli utan motstycke i historien.

De troende skall ta herraväldet över både det andliga och politiska livet hos världens nationer. Bakom denna tro på den förestående jättestora väckelsen ligger en bestämd lära, en teologi, som egentligen är en del eller en gren av trosrörelsens s.k. "framgångsteologi." Ofta kallas den "herradömesteologi" och den kan sammanfattas på följande sätt:

Då Adam föll i synd förlorade han det herraväldet över jorden som Gud ursprungligen hade gett honom. Nu ser vi att den kristna församlingen håller på att växa sig så stark att den med Guds hjälp kan återta herraväldet över jorden. Guds herradöme återupprättas i vår tid genom sanna kristna som fått en speciell Andens smörjelse. I praktiken sker då detta genom stora och omfattande väckelser och genom att kristna tar kontroll över media, skolor och politik. När så den segrande, återupprättade församlingen upprättat paradisiska förhållanden på jorden kan Jesus komma tillbaka.

Herradömesteologins rötter

Redan hos Kenneth Hagin, ofta benämnd "trosrörelsens far", finner vi detta synsätt. "Synd, sjukdom och lidanden, andlig död, fattigdom och allt annat som är från djävulen härskade en gång

över oss. Men nu, Gud vare tack, härskar vi över detta. Detta är herradöme (dominion)." Eljest är det den s.k. "profetrörelsen" från Kansas City med Paul Cain i spetsen som starkast fört fram denna herradömesteologi. Man citerar då från början av kapitel 2 i profeten Joels bok där det talas om en mäktig här, som är oöverbärlig, som ingen kan stoppa och som intar landet. Denna armé betraktas som en bild av och en profetia om den återupprättade, andesmorda församlingen som i de yttersta dagarna skall inta hela jorden.

De som låter sig ryckas med av den karismatiska vågen blir en del av denna segrande här. Paul Cain säger själv att det tidigare aldrig har funnits någon profet eller apostel i historien som haft en sådan kraft och smörjelse som dessa ändetidsprofeter kommer att ha. Hela nationer kommer att vända sig till Gud på en dag.

Dessa teorier framfördes egentligen först av den s.k. "särilaregnsrörelsen" (Latter Rain) som vi skall behandla i nästa artikel. Idag är de speciellt aktuella igen. Robert Tilton, en framstående figur inom trosrörelsen, sade vid ett tillfälle: "Vi måste bli våldsamma för Gud och använda andligt våld som en positiv kraft. Vi kommer till att invadera allt. Vi kommer till att styra världen. Då Gud befriade Israels barn blev de överlastade med guld och silver. Han har gett oss makt att skapa rikedom och vi ser redan att det sker. Jag tror att i de yttersta dagarna kommer inte de troende att sitta i baksätet på bussen längre."

En del av dessa tankar har nästan

obemärkt trängt in också bland skandinaviska pingstvännar och nykarismatiker. En ledande person från den norska pingströrelsen yttrade nyligen på en större konferens: "Vi skall inte vara nöjda med att sitta i baksätet då Gud har placerat pingstkristendomen i förarsätet." Det verkar nästan som ett eko från Robert Tilton, som vi just nu citerade.

Elittänkande och superkristna

Är detta verkligen något att varna för? Är inte allt detta ett uttryck för levande och erövrande tro? Ja, det är den stora frågan. Vi har inte rätt att fälla någon dom över enskilda personer, för vi kan inte läsa deras innersta tankar. Men personligen kan jag inte varken säga "amen" eller ropa "halleluja" till dessa yttranden. Jag tror det är oerhört farligt när det som kallas "pingstkristendom", det vill säga våra erfarenheter av Andens liv, på något sätt betraktas som ett sorts diplom som ger oss en framskjuten och ärofyll plats i Guds rike. Allt som vi får av Gud är ju nåd och ingenting annat. Alla Guds gåvor är uteslutande nådegåvor. Att motta och uppleva dem ger oss ingen högre status. Inga andliga välsignelser kan betraktas som troféer, förtjänsttecken, meriter eller bevis på att vi tillhör en andlig elit. Det kan inte finnas utrymme för ett enda milligram av egen berömmelse på grund av det vi fått från Gud. Är man inte på väg att hamna i ett farligt elittänkande då man menar sig tillhöra den fraktion av kristenheten som Gud har placerat i förarsätet? Tänk, om det behagar Herren att sätta andra i förarsätet, helt enkelt därför

att de som ansåg sig självskrivna för den platsen är för ”stora”? Vanligtvis är det ju större plats i baksätet, så det är möjligt att de ”största” hamnar där. Ösökt kommer jag att tänka på bibelordet som säger: *”Vem ger dig någon särställning? Vad äger du som du inte har fått? Och har du fått det, varför skryter du som om det inte var en gåva?”* (1 Kor. 4:7)

Är det inte alltid så att det är de *”ödmjuka som får nåd?”* Och var i Bibeln finner vi att Guds församling skall sträva efter denna typ av herradöme som nu proklamerar? Paulus tycks ha en rakt motsatt uppfattning. Han skriver lite ironiskt till korintierna: *”Ni är redan mätta. Ni har redan blivit rika. Ni har blivit kungar och det utan oss. Jag skulle önska att ni verkligen hade regerat som kungar, så att vi kunde regera tillsammans med er.”* (1 Kor. 4:8) Ja, detta är faktiskt ironi, för aposteln fortsätter: *”Det förefaller mig som om Gud hade ställt oss apostlar sist av alla. Vi är dårar för Kristi skull, ni är förståndiga kristna. Vi är svaga, ni är starka. Ni är ansedda, vi är föraktade.”* (1 Kor. 4:9-10)

I urkristen tid var de kristna förföljda och föraktade. Apostlarna var behandlade som världens avskum. Idag förkunnar

man att den sista tidens församling skall uppnå en nästan total maktposition i världen, men utan att utstå varken förföljelse eller förakt.

Falska profetior

Allt detta har naturligtvis fört med sig att vi med jämna mellanrum får höra särskilda profetior om den stora väckelsen som står för dörren i vår egen del av världen. Det är företrädesvis predikanter från Amerika som dyker upp i Norden och som låter oss veta att Gud har talat till dem om den fantastiska väckelsen som är just bakom hörnet. Några av dem har uppenbarat både år och datum då detta väldiga skulle ske.

Jag besparar läsarna från konkreta exempel som kunde mångfaldigas. Jag bara undrar hur många sådana profetior våra dagars andliga ledare och karismatiska toppfigurer måste höra förrän de begriper att det hela knappast är något annat än munväder eller i bästa fall ett naivt önsketänkande hos svärmiska fanatiker. Profetiorna går nämligen inte i uppfyllelse. Ibland kommer profeterna med förklaringar till detta. ”Gud vill sända väckelse, men vi vill inte ta emot den”, säger de. Så går många kristna hem

med dåligt samvete, övertygade om att de ännu inte äger de kvalifikationer som Gud kräver för att de skall få vara med i den jättestora ändetidsväckelsen.

Men det är inte bara genom direkta profetbudskap som den stora väckelsen förkunnas. Den kristna pressen följer samma linje. **”Nu är tiden inne. Skandinavien moget för väckelse,”** skrev en kristen tidning efter en av de senaste årens stora ”väckelsekonferenser” i Norge. De flesta kristna rörelser kämpar emellertid med samma problem både före och efter sådana konferenser. Tänk om kristenheten istället för att drömma om den framtida ändetidsväckelsen började tänka över varför det nordiska väckelsearvet till stor del gått förlorat!

Det är särskilt allvarligt att flera av den stora väckelsens profeter ibland visat sig mycket hotfulla. Några av dem har sagt att sjukdom och död kommer att drabba dem som vågar kritisera de ”andesmorda tjänare” som förkunnar församlingens storhetstid i tidsålderns avslutning. Denna hotfullhet är knappast ett kännetecken på ett kristet sinne. En annan sak som gör det svårt att framföra kritiska synpunkter på herradömeologin är att man automatiskt blir stämplad som en

fiende till väckelse. Trots detta vågar jag komma med några anmärkningar och en hänvisning till Bibelns enhetliga budskap.

Historiens lärdomar och Bibelns budskap ger oss klarsyn

Först vill jag bara ställa en mycket enkel fråga: När uppstod det väckelse någonstans därför att någon kom och predikade: "Nu blir det väckelse"? Hans Nielsen Hauge var redskapet till ett stort andligt uppvaknande i Norge. Men han reste inte omkring och förutsade att en väldig väckelse skulle komma. Han predikade Guds Ord till omvändelse och frälsning för sin samtids människor. Charles Finney reste inte omkring i amerikanska städer och nybyggarområden och profeterade om en kommande stor väckelse. Han predikade evangelium och många vaknade ur syndasömn och blev frälsta. Tusentals Herrens vittnen, som inte fått samma framskjutna plats som dessa män, har upplevt detsamma inom sina givna arbetsområden. Människor blev vunna för Gud och kristna församlingar växte fram - inte därför att man hade en speciell teologi om ändetidsförsamlingens stora framgång - utan helt enkelt därför att man släppte evangeliet löst.

Vi har all orsak att förvänta oss andeutgiutelse. Bibelns löfte härom gäller de yttersta dagarna som vi utan tvekan lever i. Men läser vi Bibeln noggrant finner vi att den yttersta tiden omfattar hela perioden mellan Jesu första och andra ankomst. Av utrymmesskal kan vi inte just nu göra ett utförligt bibelstudium om detta. Men enligt Bibeln har Gud inte förändrat sitt sätt att behandla mänskligheten från Pingstdagen och till idag. Gud har alltid velat och vill fortfarande att alla människor skall bli frälsta. Det ville han i urkristen tid. Det ville han på medeltiden. Det vill han varken mer eller mindre också idag.

Men på grund av att religion och kultur är mycket annorlunda i olika delar av världen kommer den andliga väckelsen alltid att variera både i djup och bredd från tid till annan och från land till land. Så har det alltid varit. I Korint sade Herren till Paulus: "Jag har mycket folk i denna stad." Framgången för evangelium blev där ganska stor. Men i Aten var det bara några få som tog emot frälsningens budskap. Orsakerna lämnar vi därhän.

Idag är det likadant. Det är lättare att grunda en ny församling i Kalifornien

än bland muslimer i Turkiet. Hur stor väckelsen blir på det ställe där Herren har placerat oss är vi inte herrar över. Vad Gud söker hos oss är trohet i uppgiften. Men det är klart att vi skall räkna med att han skall verka med sin Ande där Ordet förkunnas.

Bibelns bild av ändetiden är emellertid inte entydig. Den talar inte bara om andeutgiutelse utan också om avfall från tron, tilltagande laglöshet och svåra tider. Den talar även om dom och katastrof.

Vari består församlingens saliga hopp?

Är det att vi som Guds församling skall få makt och herradöme över hela jorden genom att Guds kraft i oss blir helt oemotståndlig? Detta är innebörden av herradömeologin. Den skiljer sig förresten inte nämnvärt från den gamla liberala teologin enligt vilken Guds rike skulle komma till vår jord genom kyrkornas sociala och filantropiska verksamhet.

Visst skall vi satsa både på nödhjälp och evangelisation. Men församlingens saliga hopp består inte i tron på sin egen framgång i tidsålderns avslutning. Nej, det saliga hoppet är och förblir Jesu återkomst. Han skall komma för att hämta sin brud och sedan för att upprätta sitt fridsrike på jorden. Herradömeologins stora misstag är att man tillämpar Bibelns bild av fridsriket, alltså 1000-årsriket, på vår nuvarande tidsålder.

Målet för församlingens arbete i vår tidsålder är inte hela världens omvändelse och pånyttfödelse utan förkunnelsen av evangelium till alla folk. Det är sant att det skall komma en tid då "jorden skall bli full av kunskap om Guds härlighet, så som vatten täcker havets djup." (Hab.2: 14) Men detta blir verklighet, inte genom församlingens verksamhet i denna tidsålder, utan genom Jesu återkomst.

Frälsaren själv gav sina lärjungar löfte om att de skulle få vara med i den nya tidsåldern "...när världen födes på nytt, då när människosonen sätter sig på sin härlighets tron," (Matt. 19:28) Det ord som här brukas är "palingenesia", som egentligen betyder "den nya världen." Jesus talade då om den nya världsordningen, hela världens pånyttfödelse. När skall detta ske? Jesus säger tydligt att det skall ske i samband med att han sätter sig på sin härlighets tron. Gudsrikets fulla seger blir alltså inte verklighet förrän Konungen själv kommer tillbaka. ■

Ordspråksboken i Bibeln, dess 10:e kapitel och 13:e vers skriver:

"På den förståndiges läppar finner man vishet, men till den oförståndiges rygg hör ris."

En och samme person har både en framsida och en baksida.

Aposteln skriver: "...i mina lemmar ser jag en annan lag än den lag som är i min håg.." (Rom. 7:23)

En och samme person har både en utsida och en insida.

Är det icke också så med Påven? Och själva påveämbetet, vilka sidor har inte det, med dess djupa historiska och traditionella rötter i mänsklighetens andliga öken!

Uppenbarelsebokens 17:e kapitel, avslöjar inte det just påveämbetet och dess styggelser, med hela den ekumeniska rörelsen som gör sig till påveämbetets symfoniorkester! - Vilken ödessymfoni.

Vilka tar då upp melodien? Vilka fattar de första fiolerna i detta nu så svindlande Europa, med dess katolska skyddshelgon, inklusive svenska Birgitta Birgersdotter från 1300-talet? Vilka, om inte några svenska, ekumeniska virtuoser!

Så har det alltså gått med protestanterna, som en gång fick evangeliet nytt, och därmed uppdraget att vit-

PINGSTPASTOR VID BIRGITTAS RELIKSKRIN

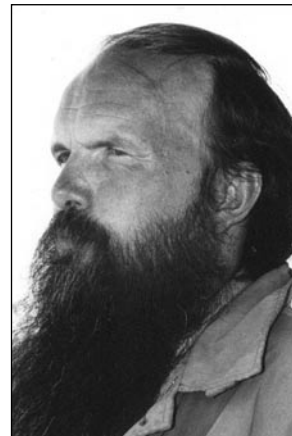
Det är med största sorg jag läst en artikel i Nya Dagen 3 juni om Sten-Gunnar Hedins hållning till Birgitta av Vadstena, av katolska kyrkan kanoniserad till den heliga Birgitta. Hedin är pastor i Sveriges största pingstförsamling. Tillsammans med bl a den katolske biskopen Anders Arborelius och den serbisk-ortodoxe biskopen Dositej Motike stod han i vördnad inför Birgittas relikskrin i Vadstena under det nyligen timade Birgittajubileet. "Det handlar om att vörda heliga Birgittas minne och livsgärning", framhöll Hedin. Han menade att Birgitta på sin tid "fungerade som en Guds röst till både hög och låg."

Om detta skulle vara sant behövs ingen pingströrelse! I så fall är det katolska kyrkan

AVSLÖJA PLANEN

att utropa ett enat babyloniserat Europa

Text: Hans Lindelöw

tna mot den gamle ormens välde - representerat av påveämbetet.

Hur har inte detta uppdrag nu i olika protestantiska samfund och sekter politiserats, förvandlats och förvildats till bitter frukt!

Så besannas onekligen profetens ord:

“...såsom en bitter planta skjutur domen upp ur markens fåror.” (Hos 10:4)

EU - de gemensamma institutionerna - ministerrådet, parlamentet, kommissionen och en komprometterad s.k. GUDS SONS VIKARIE, PETRI EFTERTRÄDARE i högsätet, som hela Europas enhälligt antagna religion!

Marken förbereds.

Ska vi inte snart få höra detta utropas om Påven? Så lär det bli.

Vad hjälper det att Påven har trätt fram och gjort framställningar som liknar för-låtelse-böner för begångna ogärningar i

historien? Någon särskild klarhet har han därmed inte bringat i skuldfrågan.

Se, vad illa det har blivit, förden-skull har Babylon kunnat fortsätta sin köpenskap! Hur många oskyldiga har inte drabbats för Påvens pedofilers skull!! Och hur mycket förvillelse har inte matats ut genom s.k. ”inter-religiösa bönemöten” och andra styggelser utan gräns!!!

Johannes skriver:

“Sedan förde han mig i anden bort till en öken. Där såg jag en kvinna, som satt på ett scharlakansrött vilddjur, fulltecknat med hädiska namn.” (Upp 17:1f)

Vidare: “Och kvinnan var klädd” - Denna sköka är klädd. Medan många går nakna. Hon är inte bara en sköka, hon är MODERN till skökorna, och hon vet något om det.

v.2 : “ ..hon som jordens konungar har bedrivit otukt med och av vilkens

otukts vin jordens inbyggare har druckit sig druckna.”

v.16 Hon är en sköka, men framträder som en drottning. Inte minst i sin egen inbillning.

Vilken drottning! Spökar inte denna kvinna i bakgrunden, när man hör talas om alla religioners enande under ett överhuvud. Och vem gör anspråk på att få tala till företrädare för såväl judar, muslimer och alla kristna samfund - ja till alla religioners bekännare? Vem, om inte Påven.

Vilket säte denna drottning har - detta påveämbete - vilken tron!

Tronen är ett vilddjur, med sju huvuden och tio horn - Upp.17:3. Vilddjuret - vad är det?

Påveämbetet i dess förödande, politiska konsekvens - EU.

EU, vilka sidor har inte det! ■

och inget annat som gäller! För de katolska läroarna om Mariakult, skärseld, påvedöme och celibat är alla inbäddade i Birgittas ”uppenbarelsen”. Hedin bedyrade att han inte stod för helgonkult. Men genom att hylla Birgitta på nämnda spektakulära sätt har han ändå i handling legitimerat detta. Den tid tycks nu definitivt vara förbi då pingströrelsen betraktade katolska kyrkan som en avgudakult.

Men visst är det just vad katolska kyrkan är. Birgittas uppenbarelsen vimlar av avgudiska händelser. I Tryggve Lundéns upplaga (Allhems förlag 1967) säger Maria: ”Jag är himmelens drottning. Jag är barmhärtighetens moder, de rättfärdigas glädje och SYNDARNAS TILLTRÄDE TILL GUD.” (s 340, mina versaler)

Enligt boken GUDS MODER OCH BIRGITTA som utgavs av Birgittasystrarna i

Rom (Vadstena 1978) ”uppenbarar” Birgittas Maria att hon, Maria, har det namn som de onda andarna fruktar: ”Alla onda änglar, djävlar, bävar och fruktar för det namnet. När de hör namnet Maria, släpper de strax den själ de haft i sina klor.” (s 93) Vidare försäkrar Maria: ”Om någon åkallar mig, skall jag inte försmå att beröra och smörja och läka hans sår.” (s 98)

I en helt färsk utgåva av Birgittas uppenbarelsen säger Maria: ”Liksom Adam och Eva sålde världen för ett äpple, så återlöste min Son OCH JAG världen liksom med ett hjärta.” (”I dig blev den store Guden en liten pilt” HELIGABIRGITTA UPPENBARELSER i urval av Ebba Witt-Brattström, 2003, s 21, mina versaler)

I ljust av Skriften och vad hennes uppenbarelsen faktiskt säger har vi inget annat val än att kalla Birgitta för en falsk profetissa.

Ekumeniken tycks emellertid ha förlamat svensk pingströrelse så att man inte längre vågar formulera ett sådant omdöme.

I protest mot denna uteckling har vår gemenskap gjort uttalad front mot flera katolska villfarelsen. Vi står så långt ifrån den hållning som Hedin och andra pingstförmunnare representerar att vi i stället sticker ut hakan med följande deklaration i vårt trosdokument:

”Vi förkastar uppfattningen att man som kristen kan be till Maria och andra s k helgon eller ’hjälpfrälsare’. Sådan åkallan är inte bara avgudadyrkan. Den är också en skymf mot Jesus Kristus, som är vår ende medlare till Fadern. Dessutom förbjuder oss Guds Ord att söka kontakt med de döda.” ■

**Rud Persson,
Kristi Gemenskap, Åstorp**

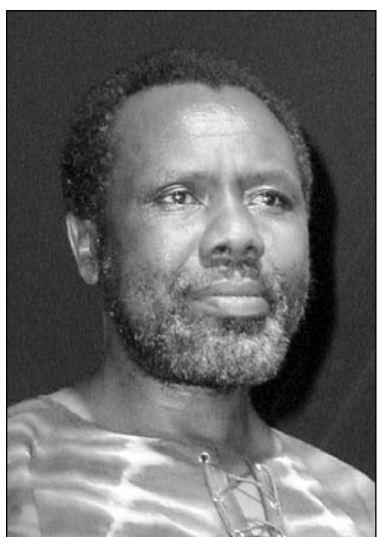

Foto: Mikael Eliasson

Predikan av Nixon Issangya

JESUS och bara JESUS

Låt oss läsa ur Uppenbarelseboken, kapitel 5:1-5:

“Och jag såg i högra handen på honom som satt på tronen en bokrulle med skrift både på insidan och utsidan, förseglad med sju sigill. Och jag såg en väldig ängel som ropade med hög röst: “Vem är värdig att öppna bokrullen och bryta dess sigill?” Men ingen i himlen eller på jorden eller under jorden kunde öppna bokrullen eller se in i den. Och jag grät bittert över att det inte fanns någon som var värdig att öppna bokrullen eller se in i den. Men en av de äldste sade till mig: “Gråt inte! Se, lejonet av Juda stam, Davids rotskott, har segrat, och han kan öppna bokrullen och bryta dess sju sigill.”

Johannes såg någon sitta på tronen och hålla bokrullen i sin hand. Den var förseglad och ingen kunde öppna den. Ingen, vare sig i himlen eller på jorden eller under jorden kunde röra vid och öppna boken. När Johannes såg detta, grät han. Han ville att boken skulle öppnas och att sigillen skulle brytas. Men problemet var att ingen var värdig att öppna boken. En ängel hade ett budskap: “Vem är värdig att öppna bokrullen och bryta dess sigill?” Budskapet hade en fråga. Vem är värdig att öppna denna bok? Det borde vara också vårt budskap idag. Även om ingen är värdig, så finns det ett budskap med i frågan. Vem kan ge människovärde åt människor som är förtryckta? Vem kan befria dem? då vi ställer denna fråga i

vårt budskap, så måste vi också tro vad som sägs: Det finns ingen uppe i himlen eller här nere på jorden eller under jorden som kan göra det, utom Jesus.

Johannes såg i sin uppenbarelse att ingen var värdig. I himlen fanns åtminstone ärlighet. De som var där, insåg att de inte kunde öppna bokrullen. Vi är inte värdiga. Och Johannes grät. Då sa en ängel till honom: Gråt inte, Johannes! Problemet är löst! Lejonet av Juda har segrat! Satan går omkring som ett lejon. Men Jesus är inte *som* ett lejon, han *är* verkligen lejonet av Juda. Han är ingen

-Jag predikar för människor att Jesus kan befria. Jag kan inte, biskopen kan inte, men Jesus kan göra det.

kopia, han är ojämförbar. Han är inte en fiktion, han är verklig. Han är lejonet av Juda. Och ängeln talade till Johannes: Gråt inte! Det finns en som är värdig. Det fanns bara en och det finns fortfarande bara en. Imorgon och i all evighet finns det fortfarande bara en som är värdig.

Änglarna var ärliga: vi är änglar, men vi kan inte öppna bokrullen. Men människor på jorden är inte ärliga. Man säger: om Jesus inte gör det, så gör vi

det själva. Vår religion ska göra det, vår kyrka ska göra det.

Jag kan ta mitt barn till kyrkan och döpa det. Innan Jesus välsignat barnet. Kanske Jesus kommer sent. Vi kan hjälpa till. Så försöker vi hjälpa Jesus med att göra något själva. Det är ungefär som att föreställa sig att vi är jämställda med Jesus. Så gjorde man inte i himlen. De erkände att de inte kunde öppna bokrullen, men det fanns en som var värdig. Det var Jesus. Och han är värdig än idag. Han kan öppna det som är omöjligt i våra liv.

När du går ut med evangelium till världen, så kan du möta människor som är svårast att nå; de som är bundna. Du kan inte befria dem. Men lyssna till budskapet från ängeln. Du kan inte, men det finns en som kan. Om du inte gör någonting annat än predikar evangelium, så kommer Jesus att befria dem!

När vi predikar i byarna i Tanzania, får vi många gånger köra på väldigt dåliga vägar. Vi kan bitvis inte ens se vägarna ibland, men fortsätter att kryssa mellan buskarna. Ibland får människorna som är med i bilen och även den som kör hjälpa till med att röja undan buskarna så att bilen kan ta sig fram. Det är svårt att nå från en plats till en annan. Men vi kommer i alla fall fram, och människorna är öppna och lyssnar, eftersom många inte hört något om Jesus.

Då jag predikar i Stockholm, har jag

ett annat problem. Inte med buskage på vägarna, vägarna är fina. Men problemet är alla buskar som finns i människornas hjärtan. Det är väldigt svårt att forcera dem. Buskarna i Afrika kan jag röja bort, men buskarna i människors hjärtan kan jag inte göra något åt. Men jag vet att det finns en som kan; bara Jesus. Jag predikar för människorna att Jesus kan befria. Jag kan inte, biskopen kan inte, men Jesus kan göra det. När jag började resa i Europa och Nordamerika fick jag höra det här underliga talesättet: det här är ett kristet land! Jag kom till Norge, och man sa att det var ett kristet land. Jag kom till Amerika, och man sa att där var det kristna länder. Så kom jag till Sverige, och man sa: det här är ett kristet land. Och så ställde man en svår fråga: är Tanzania ett kristet land? En väldigt konstig fråga. Nationer är inte kristna. De troende är kristna. Nationer är bara nationer. Tanzania kan inte vara en kristen nation, det är bara ett land. De troende i Tanzania är kristna, inte nationen.

Varför säger då många människor att de bor i en kristen nation? Jo, därför att de tror att de själva kan göra det Jesus ska göra. De menar att de har räddat sin nation med att bygga en massa kyrkor.

-Jesus dog för alla. Vare sig de ser hemiska eller fina ut. Han dog för människor som vill vara goda. Han dog för religiösa, som vill tillbedja, fastän de inte vet att det bara är Jesus som kan öppna Boken.

Människor har uppfostrats i religiösa familjer, och nu är vi en kristen nation! Men vi har inte till uppgift att förändra nationer. Vår uppgift är att predika för individerna, och så kan Jesus förändra dem som vill tro.

Vi predikade mycket i min hemby, men har än idag inte förvandlat byn. Därför har vi inte någon kristen by. Men vi predikar för individerna i byn, och då får människorna ta steg i tro och Jesus befriar dem. Det är bara Jesus som kan befria och frälsa dem, så de blir kristna. Men byn blir inte kristen. Byn är bara en by som alla bor i. En del prisar Gud, andra prisar världen. Sådan är byn.

I Skandinavien är det väldigt hårt att

predika evangelium, därför att man har en religiös kultur. Var snäll, var god, säger man. Men Jesus är mer än min och din godhet. En del tänker så här: Jesus kom hit ned för att frälsa de dåliga och ociviliserade människorna, människor som klär sig och ser ut som trollkarlar,

-Varför hade de religiösa så mycket problem med Jesus? Jo, därför att de tyckte att de själva inte var syndare.

människor som aldrig hört talas om kyrkan, människor som inte är snälla. Men Jesus dog för alla, vare sig de ser hemiska eller fina ut. Han dog för människor som vill vara goda. Han dog för religiösa, som vill tillbedja, fastän de inte vet att det bara är Jesus som kan öppna Boken.

När Jesus började sin tjänst på jorden, så var de första svårigheterna han mötte problem med de religiösa människorna. Människor som läste Gamla testamentet. Människor som studerade de tio budorden, människor som bekände sig vara Abrahams söner. De kunde alltid hitta något att kritisera Jesus för. När han helade någon, försökte de hitta något att säga emot honom. Han gjorde det på sabbatsdagen. Det var fel. Men när Jesus kom till människor som var ärliga och bekände att de var syndare, så gick de också emot honom: han äter med syndare!

Hör du det här religiösa språket? De sa att han äter med syndare. Dom därute är syndare! Inte vi. Och nu äter Jesus tillsammans med dem. Varför hade de religiösa så mycket problem med Jesus? Jo, därför att de tyckte att de själva inte var syndare. De tyckte att de var fina, religiösa människor. Vi är inte hedningar! Det är som om de ville säga: jag kan också öppna den där bokrullen! Men Bibeln säger att ingen kunde öppna den. Jesus står inte på samma nivå som någon, vare sig i himmelen, på jorden eller under jorden.

Det var många människor som följde Jesus vart han än gick, men det var inte många som såg Jesus som den han verkligen var. Det var inte många som såg honom andligen.

En dag då Jesus var där, så kom en kvinna. Hon hade haft en sjukdom i tolv år. Denna kvinna sa i tro: Om jag bara

får röra vid hörntofsen av hans mantel, så blir jag frisk! Låt oss titta tillbaka litet på denna kvinnas historia. Innan hon kom till Jesus, hade hon gått till många andra platser. Det var därför hon denna gång kunde skilja Jesus från alla andra. Bibeln säger att hon hade sålt allt hon ägde, hon hade gått till så många läkare, men det blev bara värre och värre med hennes sjukdom. När hon kom till Jesus så visste hon mer än fariséerna. Hon visste att Jesus inte var på samma nivå som den folkskara som följde honom. Hon såg att Jesus var den ende som kunde möta hennes behov. Inte Jesus och Petrus. Inte Jesus och Matteus eller Lukas, inte Jesus och hans efterföljare, inte Jesus och folkskaran – bara Jesus.

Kvinnan bad inte om tillåtelse från någon i skaran. Hon brydde sig inte om vad de skulle tycka, hon visste vad hon gjorde. Jag vet vem Jesus är. Han är inte som dom. Han är inte på deras nivå. Jag tänker röra vid hörntofsen på hans mantel. Och när hon trängde sig fram för att röra vid hörntofsen av hans mantel, så var det inte lätt. Hon knuffades hit och dit i folkskaran, men hon fortsatte framåt, för hon visste att den hon sökte sig fram till var annorlunda än de som knuffade henne. Det kanske fanns människor i folkskaran som tyckte om henne. Kanske också någon som sa något illa om henne. Kanske någon gjorde henne missmodig

-Jag kom i beröring med Lutherska Kyrkan, men ingenting hände, så jag fortsatte framåt tills jag mötte Jesus, och då blev jag fri.

och sa: det kommer inte att ske något. Det kommer att vara precis som när du gick till läkarna. Men hon lyssnade inte. Varför? Därför att hon trodde att Jesus var annorlunda, han var den ende som kunde göra mer än alla doktorerna. Den ende som kunde hela henne och göra henne fri.

Hon rörde vid många människor i folkskaran på väg till Jesus. Så var det också med mig. Jag kom till exempel i beröring med Lutherska Kyrkan, men ingenting hände, så jag fortsatte framåt tills jag mötte Jesus, och då blev jag fri. När kvinnan fick röra vid hörntofsen av hans mantel, blev hon helad. Då vände sig Jesus om och frågade vem som rörde

vid honom. Folkskaran visste inte vad Jesus talade om. Det var bara två som visste vad som hänt; kvinnan och Jesus.

När Jesus ställde frågan, så sa man: men, Mästare, alla här tränger ju på, och så frågar du vem som rörde vid dig! Ja, många rör vid Jesus av en tillfällighet. Av en tillfällighet blev de tagna till kyrkan som spädbarn och begjutna med vatten. Jag kan inte göra till mitt vittnesbörd att jag har växt upp i en kristen familj. Det är en tillfällighet, inte ett vittnesbörd. Vittnesbördet är detta: jag kom till Jesus, precis som kvinnan som var sjuk. Jag lämnade min familj och följde Jesus, jag

-Jesus är inte som ledarna i våra politiska partier. Om de är i majoritet, så vinner de. Men hos Jesus är det så att den som har tro, han vinner.

lämnade min kyrka och följde Jesus i tro. Kvinnan blev helad därför att hon följde Jesus med en helt annan utgångspunkt än folkskaran.

Vi läser också om en blind man i evangelierna. Han kunde inte se. Han satt vid vägen och hans tillvaro var att tigga pengar. En dag hörde han ett oljud av en folkskara som gick förbi och frågade: vad är det som händer? Människorna tyckte att det var en enkel fråga, så de sa: det är bara Jesus som är på väg till byn. Men den blinde mannen hade hört talas om Jesus, och han började ropa: Jesus, Davids son, förbarma dig över mig!

Nu ska vi se hur folkskaran reagerar! De hade sin fina religion, de följde Jesus från morgon till kväll. Det var en fin tradition för dem att följa Jesus. De följde honom, rent fysiskt, men den här blinde mannen ville göra något som den här folkskaran aldrig gjort. Han ville följa Jesus andligen. Han ville inte förena sig med skaran, han talade inte med dem, han ropade direkt till Jesus: Jesus, Davids son, förbarma dig över mig!

Folkskaran tyckte att den här blinde mannen störde deras trevliga religion. Deras religion var att följa Jesus, se vad han gjorde och sedan gå hem igen. Nästa dag kom de igen för att se vad Jesus gjorde. Och sedan gick de hem igen. De sa nu till den här blinde mannen: sluta nu! Det var ungefär som att säga: det här är

vår religion, vår kyrka. I många kyrkor får du höra: Nej, nej, så där gör vi inte här! Men det är annat hos Jesus! Folket sa till den blinde: Sluta! Vad gjorde han då? Han trotsade dem! han ropade en gång till! Är det någon som säger åt er här i Sverige att sluta? Ropa då ännu mer! Den blinde mannen tänkte inte: jag är en fattig, blind man. Folket vet säkert vad som är riktigt. Jag kanske går emot Jesu vilja med att ropa. Nej, han visste: det här är en folkskara. Jag talar inte med dem, jag vänder mig till Jesus, och han är inte på deras nivå. Han har inte sagt åt mig att sluta, jag ropar igen! Och det gjorde han.

Då stannade Jesus, därför att en människa hade ropat i tro. Det var många som följde honom utan tro. Brydde han sig om dem? nej, Jesus fortsatte att gå tills han mötte någon som hade tro. Nu mötte han den här blinde mannen och stannade.

Jesus arbetar inte som våra politiska partier. Om de är i majoritet, så vinner de. Men hos Jesus är det så att den som har tro, han vinner. Där fanns en blind man, och Jesus stannade. Han brydde sig

-Kasta av dig religiösa dop, och kom till Jesus! Varför ska vi kasta allt? Jo, därför att vi har allt i Jesus.

inte om skaran som försökte tysta ner den blinde mannen. Han sa till skaran: kalla på honom! Och nu ser vi hur skaran agerar. De skyndade sig att säga: Han kallar på dig! Ena minuten sa de åt den blinde att vara tyst, och nästa minut sa de: Jesus kallar på dig. Det är som att säga: vi trodde inte att Jesus skulle bry sig om en stackars blind man, men nu kallar han på dig. Vad kan då vi göra?

Om du vill besegra skarorna i Sverige när du predikar, så ska du fortsätta predika när de säger stopp! Sedan kommer folket att säga: ok, ok, fortsatt predika, vad kan vi göra åt det!

När världen säger stopp – ropa mera! När de religiösa säger stopp – ropa då ännu mera! Den blinde mannen stoppade Jesus, men folkskaran kunde inte hejda honom. Jesus sa: kalla på honom! Och då sa de: han kallar på dig! Då hoppade den blinde upp. Han tyckte att det till och med var för tungt att ha på sig jackan,

han ville nå Jesus riktigt snabbt, så han slängde av sig jackan; manteln. Kasta av dig allt, och kom till Jesus! Kasta människotillverkade religioner och kom till Jesus!

Kasta av dig religiösa dop, och kom till Jesus! Varför ska vi kasta allt? Jo, därför att vi har allt i Jesus. Jesus vill inte att vi ska ta med oss en massa saker till honom utom oss själva. Därför han är allt för oss.

Jag kommer ihåg när jag tidigare var i min kyrka, så sa man åt mig: nu har vi döpt dig. Men när jag kom till Jesus, så omvände jag mig, och bad om att få bli döpt. Då fanns det folk som frågade: har du döpt om dig? Jag sa: nej! Jag har inte varit döpt, jag har döpt mig nu. Inte igen. Man har ljugit för mig att det skulle vara ett dop, men det var det inte. Först nu är jag döpt.

I Skandinavien brukar man säga: vill du bli döpt igen? Det här är vad de menar: du har blivit döpt i statskyrkan eller katolska kyrkan. Nu kanske du måste bli döpt en andra gång. Det är fel språk. Vad man gjorde med dig i religionen är inte något dop. Det kallas dop.

Det har rätt namn, men är inte rätt. Det har rätt etikett. Du kan ha en flaska med etiketten Coca-cola. När du tittar efter, så är det vatten i flaskan. Kalla då inte detta vatten för Coca-cola. Etiketten är visserligen rätt, men det som är inuti är något annat. De har tömt ur Coca-colan och hållt i vatten istället.

En gång predikade jag i Oslo. Min tolk berättade för mig att idag kommer prästen för den största lutherska kyrkan i Oslo att besöka oss, och han vill tala med dig. Jag har berättat för honom om predikanten från Afrika!

Han kom, och då vi åt middag tillsammans, kom frågan: vad predikar du? Jag sa: jag predikar evangelium. Då kom andra frågan: vilken religion har du? Jag sa: jag predikar ingen religion, bara evangelium. Då tänkte han: det blir svårt att klura ut det här! Han slutade fråga, och fortsatte äta. Men han var inte nöjd med mitt svar. För att få reda på min tro, tog han en annan infallsvinkel. Han sa: men vad du än predikar, om du så bara kallar det evangelium, låt mig då fråga så här: döper du barn? Nu skulle han få veta! Jag svarade på frågan med en lång mening: nej, och du har aldrig sett någon döpa ett litet barn! Då sa han: vad sa du? Jag döper jämt en massa små barn! Jag svarade: nej, du skvätter vatten på dem, du döper

dem inte. Jag har aldrig sett någon bära fram en baby att döpas. Då frågade han mig: vad gör då du med barnen? Jag sa: jag gör vad bibeln säger. Bär fram dem till Jesus och han välsignar dem.

Eftersom prästen nu förstod hur jag trodde, så räckte det för honom, och han ville inte prata mer med mig. Men nu

-Varje religion plockar upp någon speciell vers och använder den. Man vill inte ha versen före eller versen efter. Man vill egentligen inte tro på bibeln. Man har redan en tro, och vill ha bibelns stöd för den.

började jag fråga honom: när du nu tror att du döper barn, hittar du något bibelord till stöd för denna handling? Jag blev chockad när han svarade ja, och tänkte: han kanske har en annan bibel? Så jag tog fram bibeln, och bad honom visa mig. Då sa han: jag behöver inte visa dig, jag kan berätta vilken vers det är. Det är där Jesus säger "låten barnen komma till mig och hindra dem inte". Där slutade han. Då sa

jag: så slutar inte det sammanhanget. Du måste fortsätta citatet. Vad gjorde Jesus när de kom med barnen? Prästen ville inte fortsätta längre. Då sa jag till honom: det där är samma citat som lär mig att man *inte* ska döpa små barn. Då sa han: nu pratar vi om något annat!

Det är så man tillverkar religioner utifrån Bibeln. Varje religion plockar upp någon speciell vers och använder den. Man vill inte ha versen före eller versen efter. Man vill egentligen inte tro på bibeln. Man har redan en tro, och vill ha bibelns stöd för den.

Jag minns en vers som jag förr använde väldigt mycket i mina predikningar. Det var Matt. 11:28, där Jesus säger: "Kom till mig, alla ni som arbetar och bär på tunga bördor så skall jag ge er vila."

Jag predikade denna vers på många marknadsplatser, och många människor blev frälsta. I min bibel hade jag strukit under den versen. Det var praktiskt för mig, lätt att hitta versen då jag slog upp min bibel.

En dag, då jag inte predikade, bara läste bibeln, så tänkte jag: jag har strukit under den här versen och predikat över den så många gånger. Nu vill jag läsa följande vers. Den har ett väldigt annorlunda budskap. "Ta på er mitt ok och lär av mig, ty jag är mild och ödmjuk i hjärtat. Då skall ni finna ro för era själar."

Jag hade predikat för människor om frihet, att bli fria från sina bördor och komma till Jesus. Bli fria från världens ok, och kom till Jesus! Nu lärde Gud mig något nytt: han byter ut oket. Människor blir fria ifrån världens ok, och får komma in under Jesu ok. Då blir de fria i Jesus. Alltså inte fria hur som helst, men fria i ok med Jesus!

Många människor vill bli fria från alla ok. De vill inte ha världens ok, de vill inte heller ha Jesu ok. Därför säger de: låt oss vara tillsammans, vi är alla kristna! Nu ska vi alla vara tillsammans! Men vi har lämnat världens ok, vi är fria till att gå in under Jesu ok. Nu lär vi oss från Jesus – inte från vem som helst.

Jag förstod så småningom att när jag strukit under i bibeln för att lära mig Guds ord, så måste jag läsa versen efter det ord jag stryker under! Då får jag hela budskapet. Människor bygger upp sina religioner på en tro. Sedan tror man vad man vill.

Alla vi läser om i evangelierna som kom till Jesus i tro, såg inte på Jesus som någon jämställd med alla andra. Den dag Johannes såg det som skedde i himlen, var det ingen som kunde öppna boken utom Jesus. Idag finns det fortfarande ingen i hela världen som kan befria någon utom Jesus. Därför måste vi predika Jesus - bara Jesus. ■

Foto: Mikael Eliasson

Ett steg till...

Rapport av
Sebastian
Vidén

riktig manifestation, och det fortsatte i samma anda hela pingsthelgen ända fram till måndag kväll, då vi hade vårt avslutningsmöte. Budskapet som fördes fram kan sammanfattas som klart, enkelt och Kristuscentrerat.

Under söndagen och måndagen hade vi även möten på förmiddagarna, och trots att det var stekande hett i tältet på söndagen, och lite smått kyligt på måndagen, samlades det en skara lärjungar och tog del av budskapet.

En hel del besökande kom för att lyssna, och vi tror och hoppas att de fått med sig något, som när tiden är inne kommer att bära sin frukt, för Guds ord återvänder *aldrig* fåfängt. ■

Genom åren har det hunnit bli många tillfällen för evangelisation i Stockholms-förorten Rinkeby. Först och främst genom torgmöten och närradiosändningar. Längre har man känt att man vill gå ett steg till. Möjligheten kom, mycket tack vare det tält som församlingen nyligen förvärvat, el-

ler för att vara mer korrekt - fått som gåva. Tisdagen den 3 juni satte vi igång med tältresning. Mitt emellan Rinkeby och Tensta, strax söder om E18 sattes det upp, och för att vara andra gången vi reste tältet gick det riktigt bra. På onsdag kväll klockan 19 var det så dags för inledningsmötet, det blev en

Välkommen till årets sommarkonferens på Bällsta Missionscenter!

Elden får inte slockna!

**Välkommen till
det nya tältet!**

"Elden skall alltid hållas brinnande på altaret. Den får inte slockna." 3 Mos: 6:13

12-20 juli 2003

Väckelsemöten

Bibelstudier

Gemenskap

Församlingens lärare: Mikael Eliasson, Tage Johansson, Hans Lindelöw, Berno Vidén, Robin Widén.

Speciellt inbjudna: Nixon Issangya, Tanzania, Jan-Egil Hafsahl, Norge, Gunno Anderson, Gösta Karlson, Kjell Roos, Stig Andreasson, Frankrike.

Inledningsmöte: 12 juli 19.00

Möten 13-20 juli:

11.00 & 15.00 Bibelstudier
19.00 Väckelsemöten i tältet.

Kost och logi finansieras genom offer. • Anmälan och mer information: 08-98 56 83

Tältmöten i Jönköping och Uppsala!

Jönköping 19-25 juni

Tors & fred 19.00

Lörd & sönd 11.00, 15.00 & 19.00

Plats: Råslätt Centrum

Uppsala 20-24 augusti

Onsd - lörd 19.00

Sönd 11.00, 15.00 & 19.00

Plats: Se lokalpress samt Internet

Nixon Issangya medverkar med förkunnelse och sång.

Mötestider på Bällsta MissionsCenter

Tisd 12 Bibelstudium

Tisd 19 Bibelstudium

Lörd 19 Troendemöte

Sönd 11 Förkunnelse

Sönd 18 Väckelsemöte

Må, on-fr 12, to 19 - BÖN!

Se talare och eventuella ändringar i Dagens Nyheter på lördagar, eller på www.maranata.se

Adress: Bällstav. 100, Bromma.
Buss 112 el. 113 till hpl. Solvalla

**Maranata på bokmässan i Göteborg
25-28 september • Monter D 04:01**

50 års predikogärning

-Elden får inte slockna!

Denna maning, rubrik på en av predikningarna i boken, är en passande presentation av de budskap som här är samlade. De är ett urval predikningar och bibelstudier från en period som omspannar hela Arne Imsens tid som förkunnare – närmare femtio år.

Kännetecknande för all Arne Imsens förkunnelse var den klara signalen till uppbrott och kamp; ständig påminnelse om att vi har här ingen varaktig stad, att världen är fientligt territorium och vårt uppdrag är att förkunna Guds rike; söka det som är därovan, och samla skatter till vårt himmelska hem, dit vår brudgum snart hämtar de sina.

248 sidor, hård pärm
Pris: 99:- + porto

"Elden får inte slockna" är under produktion. Den beräknas klar innan utgången av juni. Välkommen att beställa redan nu.

Böcker & musik

Böcker av Arne Imsen

Pris om inte annat anges: 39:-

- ☐ Elden får inte slockna (99:-)
- ☐ Reward Babylon
- ☐ Tid att vakna
- ☐ I världen men icke av världen
- ☐ Fortsätt kampen! (59:-)
- ☐ Guds Rike
- ☐ Vedergåll Babylon
- ☐ Låt dig inte skrämmas av homosexmaffian
- ☐ Kärleksfull aga eller kränkande misshandel
- ☐ Bannlyst Frihet
- ☐ Från död till liv
- ☐ Fruktad Frihet

Övriga böcker:

Gösta Karlson:

- ☐ Tillbaka till ursprunget (59:-)

Stig Andreasson:

- ☐ Maktkamp (59:-)
- ☐ Möte med det övernaturliga (59:-)

C. H. Machintosh:

- ☐ Herrens tillkommelse (49:-)

Liveinspelade sångkassetter:

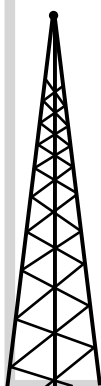
- ☐ Jesus kommer (CD 90:-)
- ☐ Vi har glada bud ☐ (CD 90:-)
- ☐ Vi ska se honom på skyarna!
- ☐ Om du frågar om min glädje...

Studioinspelade sångkassetter:

- ☐ Härligt fräst!
- ☐ Sjungen syskon under vägen!
- ☐ Jesus förlöste min själ!
- ☐ Halleluja, Halleluja!
- ☐ Sjung en hallelujasång! *Pilgrimsskolans barn sjunger.*
- ☐ Jesus lever. *Hans Lindelöv*
- ☐ Un canto de gratitud. *Sånger på spanska av Belkys Rodriguez.*
- ☐ He's all I need! *Nixon Issangya sjunger på engelska och swahili.*

Alla kassetter 30:-/st

Radio Maranata

Stockholm, 88 Mhz

Månd-fred 8.00-8.30
Lörd & sönd 8.00-9.00
Månd & onsd 18.00-19.00

Uppsala, 98.9 Mhz

Månd 21.00-22.00
Sönd 9.00-10.00

Göteborg, 94.9 Mhz

Tisd 21.00-22.00

Adress

Alla priser är exkl. porto.

Beställning enl. nedanstående:

Adress:

BÄLLSTA MEDIA CENTER
Box 201 34
161 02 Bromma

Tel: 08-98 56 83 **Fax:** 08-98 21 39

E-post: bmc@maranata.se

Hemsida: www.maranata.se

Pg.nr: 495 46 24-5

**1/2 landningsbana
från Bromma flyg!**

Budget **345:-** inkl frukost
Enkel **625:-** inkl frukost
Dubbel **755:-** inkl frukost

Bällstavägen 100, Bromma

08-627 55 55

Hemsida: www.pilgrimshem.se

**BÄLLSTA
TAXI**
Alltid med sitt
BÄ(LL)STA PRIS!!
**Arlanda-
Sthlm
390:-**

08-28 25 22

Tryggare kan väl ingen fara...

Ny hemsidesadress!

Maranataförsamlingen har bytt hemsidesadress till www.maranata.se
Den gamla adressen kommer dock att fungera ett tag framöver.

Sann endräkt

Text: Arne Imsen

Vi har verkligen ingen benägenhet för endräkt, och därför är alla dessa samlingar, som påstås vara ekumeniska, uttryck för en splittring. Man har avsköndat sig från sitt eget ursprung och har en samtidsfixerad, horisontell syn på Guds verk. Man saknar det vertikala, det som kommer uppifrån och ner. Från det centra man själv byggt upp eller åstadkommit går det ut signaler som påverkar människorna att göra vissa saker, att samlas på vissa ställen, att uttala sig om olika ting i resolutioner eller föredrag. Det kan vara fredsfrågan eller något annat som man anser betydelsefullt.

Men vi ska göra klart för oss att detta är politik och det beror på att man är instängd i tiden. - - -

Det är viktigt att vi inte säljer vår frihet för att få fred med andra maktkonstellationer. Vi är angelägna om att kunna upprätthålla goda och naturliga förbindelser med vår huvudstad. Det är inte Rom, Washington eller Moskva, det är det nya Jerusalem!

Fientliga krafter gör anspråk på våra tjänster, på vårt engagemang och vill exploatera de fonder av tro, kärlek och frid som vi har. Det är något så värdefullt att alla vill komma åt det i en tid, då alla värden är devalverade och det inte finns några andra värden än just tidens förgängliga.

De politiska partierna räknar med massorna, och den religiösa världen som varit med om en perspektivförskjutning där de eviga tingen tonat bort, gör också det. Samtidsproblem och missförhållanden av olika slag har fångat uppmärksamheten och man vill engagera sig för att förbättra och förändra. Människorna har förlorat den eviga världen, den finns inte längre och man märker denna världslikställighet på alla områden. Det är det som teologerna kallar sekularisering. Man likbildas med världen och påverkas fundamentalt av kulturmiljön och man märker att detta också präglar församlingens gudstjänstliv, mission och verksamhet överhuvudtaget. - - -

Endräkten kan inte upprättas genom någon form av organisation eller administration - den kan inte upprättas på annat sätt än att var och en personligen gör en förnyad och djupgående upplevelse vid korset. Där får vi rätta proportioner och börjar uppleva skammen över självgodheten, fariseismen, lättjan, försumligheterna och ljumheten. Guds folk måste komma till korset för att göra sig av med sina bördor och befrias från allt som tynger. Då skulle de uppleva identifikation och enhet med honom som hänger där på korset. Han hänger inte där istället för oss som vi ibland säger, men vi hänger där med honom. Vi har inga andra uppgifter eller funktioner och ingen annan makt än den helige Ande har utrustat oss med. Vi kan inte använda den utifrån religiösa föreställningar och mönster, vi måste bli livsförmedlande lemmar som kan kanalisera detta Andens liv. Här ligger problemet - vi måste till korset!

Endräkten kan inte upprättas genom någon form av organisation eller administration - den kan inte upprättas på annat sätt än att var och en personligen gör en förnyad och djupgående upplevelse vid korset. Där får vi rätta proportioner och börjar uppleva skammen över självgodheten, fariseismen, lättjan, försumligheterna och ljumheten. Guds folk måste komma till korset för att göra sig av med sina bördor och befrias från allt som tynger. Då skulle de uppleva identifikation och enhet med honom som hänger där på korset. Han hänger inte där istället för oss som vi ibland säger, men vi hänger där med honom. Vi har inga andra uppgifter eller funktioner och ingen annan makt än den helige Ande har utrustat oss med. Vi kan inte använda den utifrån religiösa föreställningar och mönster, vi måste bli livsförmedlande lemmar som kan kanalisera detta Andens liv. Här ligger problemet - vi måste till korset!

(Ur predikan "Endräkten upprättas vid korset" från boken "Elden får inte slockna".)